

שבת פרשת ראה, כ"ז באב התשע"ז 19.8.2017, גיליון מס' 18

שלום קהילה יקרה,

לכבודו של חודש אלול ולקראת סיומו של החופש הגדול אנו שמחים להגיש לפניכם עלון עמוס וגדוש כמו הקיץ שאוטוטו מסתיים. ביג' באלול חל יום הזיכרון של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל. לכבודו ולזכרו ביקשנו מצאצאיו המקומיים, משפחת רענן, לספר לנו

על השושלת המשפחתית.

עם בואו של חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, רעות ושדי כותבת על הטוהר והחסד שאפינו תמיד את המחלקה האונקולוגית לילדים בהדסה עין כרם, מקום עבודתה. הרב ורדי קושר את מצוות הכנסת האורחים לאיסוף טרמפיסטים ומתן הדירה לשבת, ויהודה שפירא מסכם את אירועי הקיץ בראש צורים – הכנסת ספרי התורה שתרמו משפחות נעמן וראש, קייטנת איל"ן (אותה נסקר בגיליון הבא) ופעילות הוועדות. ואם בהכנסת ספרי התורה עסקינן – אנו מביאים את הדברים שנשא חיים ראש בעת הכנסת ספר התורה לזכר אביו הרב משה צבי בר דוב בער ז"ל וכמובן תמונות מרגשות מהאירוע.

במדור הנוסטלגיה נזכרת שרה יעיר בתהליך חלוקת הבגדים העונתיים לילדי הקיבוץ, עליו הייתה אמונה.

ציונה טבול בוחנת את הביטוי "לחיות את הרגע" ומציעה לנו ללמוד מהילדים כיצד לעשות זאת.

יעל קרמר כבר מקדמת את בוא הסתיו אך לפני כן יש לנו עוד כמה סיכומים לתקופת הקיץ ולשנה בכלל: משפחת רבס נפרדים מבית הילדים שלהם שאך זה סיימו שתיים עשרה שנות לימוד ויוצאים להם לדרכם. צור כהן מסכם שמונה שנים בבית הספר ראשית, צביה שטיינר סוקרת את אירועי שנת בת המצווה שארגנו ההורים לבנות שבט מעלות, וורד קייפי מספרת על ביקור הגומלין של שבט מעלות בקיבוץ רמת השופט במסגרת שנת בר ובת המצווה. אסנת גיר, בשם ועדת הגיל הרך, נפרדת בצער ובהערכה רבה מהצהרון של טלי שלא ימשיך לפעול בשנה הבאה, עם כניסת צהרונות המתנ"ס, ויהודה גייסון, בשם ועדת חינוך, מסכם קדנציה גדושת פעילות, משתף בלבטים על תפקידיה, תחומי אחריותה וגבולות הגזרה של הוועדה.

במדור "חוק הדתיים השלובים" הפעם משפחות בלנק ולוי (איל וסילבי). לטובת מי שאינו פעיל בפייסבוק אנו מביאים מדור חדש – "אהבתי", שבו נשמח לשתף בפוסטים מעניינים שהעלו תושבי ראש צורים בפייסבוק, והפעם – פוסט מרגש של נגה גן צבי, ולטובת כולנו שגית זליגר דורשת בהלכות הווסטאפ. זאת ועוד במדורינו הקבועים.

צוות עלי צורים מחדש פניו: צחי כהן מסיים את חברותו בצוות וטל נוימן נכנסת במקומו. אנו מודים לצחי על פעילותו ומאחלים לטל (ולנו) הצלחה רבה.

כתמיד, נשמח לשמוע תגובות, רעיונות ויוזמות בשבילים או במייל yarchon@r-tzurim.co.il. קריאה מהנה!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונוף, רחלי אבלמן, איילת שטרן, טל נוימן, יעקב דורוירדנבאום (עריכת לשון) ונעמה דיטור.

שלום כיתה א

מילים ולחן: נעמי שמר

דנה נמה דנה קמה
דנה מקפלת את הפיז'מה
אמא אומרת: יופי, דנה!
שלום כיתה אלף

דנה נמה דנה קמה
את הילקוט על הכתפיים היא שמה
ועם תפוח ועם בננה
שלום כיתה אלף

והאוויר קריר בחוץ
כאילו כל הרחוב רחוק
כאילו כל אחד קורא
שלום דנה שלום

ואמא כבר ניצבת שם
כמו יוכבד או מרים
(בקני הסוף הרוח שר)
מסע גדול מתחיל היום
כיתה אלף שלום

שלום כיתה אלף

דנה תילמד על מערכת השמש
איך שנוצר הכלורופיל שבצמח
איך הבריאה כולה חיה ונושמת
שלום כיתה אלף

ועוד בי ועוד שלוש בסוגריים
צור וצידון וגם ארם נהריים
(איזה מזל שעוד מעט צהריים)
שלום כיתה אלף

וכך אתה עובר איתה
עובר כיתה ועוד כיתה
תיכון ואוניברסיטה
שלום

בתוך ספרי חכמה גדולים
כל הסודות מקופלים
אבל ישנן שלוש מילים
אשר אותן נילמד היום:
כיתה אלף שלום

דנה נמה
דנה קמה
קמה נמה
דנה דנה

הכנסת אורחים

לקפה. זה לתת את המרחב שלי לחבר בקהילה שמזמין אורחים אבל אין לו די מקום בבית. המכנה המשותף לטרמפים ולהעמדת דירה לחבר קהילה לשבת, זה שאנחנו סומכים על הטרמפים ולכן רבים מאיתנו לא צריכים להחזיק שתי מכוניות כי הם יודעים שהרכבים ביישוב פתוחים לכולם, וזה גם בכלל בגוש עציון – גם בלי רכב אני יודע שאצליח להגיע לירושלים. וכן בדירות, לא חייבים כולם לבנות בתים גדולים כדי לארח, אנו יודעים שאפשר לבקש דירה וזה בסדר כי כולם צריכים מדי פעם דירה וכולם נוסעים כל הזמן לשבתות. וכשיש שמחות יודעים שבסוף ימצאו דירות. אני מזמין אותנו לחזק את המוסד הזה שנקרא לבקש ולתת דירה לשבת. תמיד מקבלים את הדירה בחזרה נקייה ומסודרת, מעולם לא נתקלנו באכזבה מהעמדת דירה לחברים בשבת. המנהג הזה מקרב את הקהילה להיות כמשפחה ולדעתי יש לחזק אותו ולהדק את הקשרים בינינו.

הכנסת אורחים זוהי המצווה החשובה ביותר בין אדם לחברו. היא בעצם השורש של כל המערכת הזו של יחסים. הכנסת אורחים זה לתת לאחר מקום אצלך. מקום גם מבחינה נפשית. אם יש לך מקום בשבילו אתה לא מקנא בו ולא מנסה לרמות אותו ולהרוויח על חשבוננו, אתה נותן לו מקום ששייך לך ומפנה בעבורו מרחב קיום על חשבונך. אתה מארח אותו ונותן לו מקום ששייך לך, ומי שיודע להכניס אורחים ועינו איננה צרה אלא להפך הוא אווז במידת הנדיבות, בידוע הוא שלא יפגע באחר כי הבסיס להכנסת אורחים הוא לתת לאחר מקום מוגן אצלך. לכן האינסטינקט של לוט היה להגן על האורחים שלו בכל מחיר. אצלנו הכנסת אורחים זה קודם כול בטרמפים, אני עוצר את הרכב ומכניס לתוכו אנשים זרים ונותן להם מקום אצלי ברכב, וברמה הקהילתית זה לתת את הדירה לשבת בעיניי התרבות שמאפשרת לבקש וגם לקבל דירה לשבת זו הכנסת אורחים ברמה גבוהה יותר מלהזמין משהו

משולחנו של רכז הקהילה

יהודה שפירא

“א”ר אילעאי: בשלושה דברים אדם ניכר - בכוסו ובכיסו ובכעסו. ואמרי ליה: אף בשחקו”

לכלל היישוב, מזכירה לכולנו שיש ערך עליון משותף לכולנו. ערך שמאפשר לנו להיות ולבנות חיי קהילה.

2. קייטנת איל”ן

במקומות רבים שיאו של הקיץ עבור בני הנוער בא לידי ביטוי בהתפרקות גדולה, בשחרור מעולם העשייה ומעולם האחריות. מסיבות, ים ושלווה...

בראש צורים שיאו של הקיץ עבור בני הנוער (ועבור כל השותפים השקטים בדרך כלל), הוא העשייה למען האחר. לקחת אחריות, גילוי אומץ במפגש עם השונה, עם הבלתי נודע. 24/6 – הקשבה, האכלה, דחיפה ועוד. שיא של חופש ושל שחרור שממוקד באלו הכבולים לכסא הגלגלים, באלו הכבולים במגבלות של חוסר יכולת ושל תלות.

הציפייה לקייטנת איל”ן, ההתארגנות, הוויתור על כל כך הרבה דברים אחרים בשביל לקחת חלק, הם הבחירה של הנוער, הם שיאו של החופש והם אלו שמראים את המהות.

כשרוצים להבין את מהותו של האדם, בוחנים אותו ברגעים שבהם הוא משוחרר. כשהוא איננו כבול למחויבות, כשהוא נדרש לבחור בדברים שחשובים לו והוא איננו פועל בגלל אחרים.

גם מהותה של הקהילה ניכרת כאשר מתרחשת עשייה ללא מחויבות, ועל פי הדברים שאותם בוחרים הקהילה והחברים בה לקדם גם כשאינם מחויבים.

כשאני מסתכל על ימי הקיץ והחופש בראש צורים, ומנסה לבחון את רגעי השיא ואת הדברים שנעשו מתוך חופש של בחירה, לנגד עיני עולים שלושה דברים.

1. הכנסת ספרי תורה

בקיץ הזה זכינו להכניס לבית הכנסת שני ספרי תורה. **משפחת נעמן ומשפחת ראש** שתורמו את הספרים והובילו את החגיגות, בחרו להשקיע מאמץ וממון בספרי תורה. זאת אומנם בחירה פרטית של כל אחת מהמשפחות, אך היא מסמלת עבור כולנו את סדר העדיפות, את החלק הגדול והחשיבות של התורה בחיי הקהילה בראש צורים. ההחלטה לתרום ספר תורה, והשמחה שהאירוע מכניס

ובעיצומו של החופש אנחנו זוכים לראות כל כך הרבה התנדבות ועשייה.

זה לא מובן מאליו, אלו שעות רבות של השקעה על חשבון זמן פנוי, זאת נכונות לקחת אחריות בשביל הכלל ללא ציפייה לתגמול. זה הלב הפועם של הקהילה.

בשלושה דברים קהילה ניכרת – ביצירת סולם ערכים, בחיבור ומתן חופש לאחר ובעשייה למען הכלל.

משפחת ראש

אמר לי: "רבי! רצונך שתדור עמנו במקומנו, ואני אתן לך אֶלֶף אֲלָפִים דָּגֵי זָהָב וְאֶבְנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת?".
אמרתי לו: "בני, אם אתה נותן לי כֹּל פֶּסֶף וְזָהָב וְאֶבְנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם – אֵינִי דָר אֶלָּא בְּמָקוֹם תּוֹרָה!".
בדומה למסופר במשנה, אבי ז"ל לא היה מוכן לעזוב את העיר הגדולה, מקום התורה והחינוך, ולקבל רבנות במקום קטן על אף הבקשות וההבטחות לתמורה גדולה. הוא העדיף מקום שבו התורה קיימת ונמצאת.

כרב קהילה הוא ענד את כתרת התורה בשני פנים. הוא כמובן העביר שיעורי תורה, ודאג לחינוך הילדים בתלמוד תורה, דרש ולא פעם הפציר בבעלי-בתים – מה הם לא עושים בסדר, ומה צריך לשפר, אך בנוסף לכך היה חבר ודאג לכל אחד. מכוח כתר התורה והאחריות של

הרבנות, הוא דאג לכל אחד בזמני שמחה ואבל, ביעוץ וזוגיות, בזמן מחלה ובכלל, הוא דאג לבריאות הגוף והנפש.

אין הנצחה יותר מתאימה לאבי ז"ל מאשר ספר תורה, ובמיוחד ספר שיכול לצאת בשעת הצורך להשפיע ולנחם. אני מברך את אימי שיהיו לה עוד שנים רבות בבריאות ובצלילות, להדריך ולייעץ למשפחה, ושתזכה ללוות את כל הנכדים שלה לחופה בשמחה.

למי שנכנס לרגע לראש צורים נראה כאילו החופש כלל לא הגיע. עשייה בלתי פוסקת, פעילויות, הצגות, הרצאות, סדנאות ולמידה. ארגון כמעט אין סופי שנעשה לא על ידי משהו אחד, לא על ידי שניים ולא שלושה, אלא עשרות שותפים, חברים בוועדות השונות וסתם כאלה שלקחו על עצמם לדחוף ולארגן. דווקא לקראת החופש הגדול

ביום חמישי, י"א באב, זכינו להכניס ספר תורה נוסף לבית הכנסת. ספר תורה זה הוא ספר תורה קטן, אשר יבנה לו ארון מיוחד, והוא יוכל לשמש את הקהילה בעתות הצורך, בזמנים טובים ופחות טובים (לא עלינו...).
מובאים כאן עיקרי הדברים שנשא חיים ראש בעת הכנסת ספר התורה לבית הכנסת:

אמא שלי שיזמה וכתבה את ספר התורה מקיימת היום

כמה מצוות גדולות. היא מקיימת מצוות כתיבת ספר תורה, אבל גם גמילות חסדים גדולה מכיוון שהספר יהיה בשימוש הציבור הקדוש, כהנצחה מיוחדת לאבי מורי, הרב משה צבי בר דוב בער ז"ל.

אבי היה רב קהילה בחו"ל והיה חשוב לו חינוך תורני לבנות ובנים. לפני למעלה משישים שנה כאשר לא היה בית ספר תורני באזור הקהילה של אבי בשיקגו, הוא

פעל עם עוד אנשים יחדיו להקמת בית ספר יסודי דתי. כך גם לרוחמה אחותי הגדולה היה מקום ללמוד תורה בבית ספר שבו למדו לימודי קודש וחול.

במשנה הירדועה בפרקי אבות (ו, ט) כתוב:

אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶן קֶסְמָא: פֶּעַם אֶחָת הָיִיתִי מְהֻלָּךְ בְּדֶרֶךְ, וּפָגַע בִּי אָדָם אֶחָד, וְנָתַן לִי שְׁלוֹם, וְהִחְזַרְתִּי לוֹ שְׁלוֹם.

אמר לי: רבי מאיזה מקום אתה?

אמרתי לו: "מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני".

בתיא מרים נישאה לרב שלום נתן הרשוביץ, שעברת את שמו לרענן. לאחר הנישואים הוא הוסיף את שם משפחת חותנו ומשפחתו נקראה רענן קוק. לאחר שנים נולדו לבתיא מרים שלושה ילדים: ציפורה, אליהו שלמה ואברהם יצחק שנקרא על שם סבו.

יעל אסתר נהרגה בנסיבות טרגיות. היא החליקה במדרגות בית הרב, שברה את המפרקת ונהרגה והיא בת שלוש עשרה בלבד. בסופו של דבר היו לרב קוק רק שלושה נכדים: ציפורה נישאה לרב מרדכי פרום ובמשך שש עשרה שנה לא היו להם ילדים. בגלל ריבוי האסונות והקושי בילודה התאספו כמה מגדולי הרבנים כדי לערוך טקס קבלי. הם העמידו את הקב"ה לדין על כך שאין ממשיך במשפחה. בטקס נכחו בין השאר הרצ"ה והרב הנזיר. על טקס זה רב הנסתר על הגלוי. מה שידוע הוא שכעבור תשעה חדשים לציפורה נולדה בת. כעבור עוד שנה נולדה עוד בת וכשציפורה הייתה בהריונה השלישי שני הוריה ובעלה נפטרו במפתיע. ציפורה נשארה מטופלת בשתי פעוטות ובהיריון מתקדם. ציפורה התקשתה להתגבר על המכות שתקפו אותה, אך הצליחה לגדל את ילדיה בעזרת המשפחה ואנשים טובים. שלושת ילדיה נשואים והורים לילדים.

אברהם יצחק, הבן הצעיר של בתיא מרים, היה נחשב עילוי ואף ניבאו שהוא יהיה ראש הישיבה הבא. כשהוא היה בן עשרים הלכו הוא ואחיו אליהו שלמה לים בחוף בת ים. אברהם יצחק נסחף לים וטבע. אבל כבד ירד על בית הרב קוק.

הגענו לרב אליהו שלמה – אביו של מיכאל – סבא שלנו. סבא פגש את סבתא חיה כשהיה בן עשרים ושמונה. סבתא מספרת

שכשהם נפגשו זה היה יום רביעי וכשהוא נכנס לחדר היא בדיוק קטפה עלה מעציץ שהיה בחדר ואז התמלאה בעצב על שקטפה בשבת – מהרגע שסבא היה נוכח הייתה הרגשה של שבת. סבתא חיה מספרת על אדם שלו הילה של קדושה. הוא לא דיבר דברי חול רק דברי תורה, ואם רצה לומר משהו היה מסתפק בניד ראש או אמר "נו". לזוג נולדו שלושה ילדים – שרה ציפורה (ציפי), אברהם יצחק אלעזר (אברמי) ומיכאל דב. המשפחה התגוררה ליד ישיבת מרכז הרב ובשבתות וחגים היו צועדים לבית הרב, שם פגשו את הרב צבי יהודה.

הראי"ה זצ"ל

נתבקשנו לכתוב על משפחתו של הרב קוק – משפחתנו. בחרנו להתחיל דווקא ממשפחת אשתו של הרב קוק. נפתח בשני אחים תאומים למשפחת רבינוביץ': אליהו דוד וצבי יהודה. שניהם היו תלמידי חכמים מופלגים. הרב צבי יהודה רבינוביץ' נפטר בשנות הארבעים לחייו. אחיו, הרב אליהו דוד רבינוביץ' תאומים, המכונה "האדר"ת" פרס את חסותו על ילדי אחיו היתומים.

האדר"ת שהיה רבה של העיירה פוניבז' פגש בעילוי הצעיר אברהם יצחק קוק והציע לו לשאת את בתו לאשה. וכך הרב קוק נשא לאשה את בת-שבע, בתו של האדר"ת. נולדה להם בת שנקראה פריידא חנה. בהיותה בת שנה וחצי נפטרה אימה. האדר"ת דיבר על ליבו של הרב שיישא את ביתו של אחיו התאום, אחותה המאומצת, רייזא רבקה וכך היה.

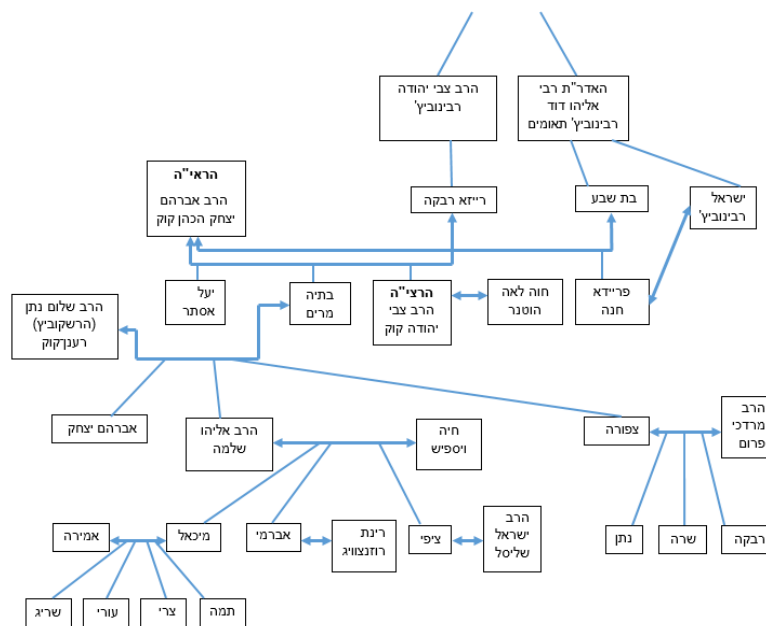
נולדו להם עוד שלושה ילדים – צבי יהודה, בתיא מרים, ויעל אסתר.

על פריידא מספרים שכשהרב היה יושב עם עסקנים ואנשים חשובים, בתו היתומה הייתה נתלית על כתפו. לטענות האנשים ענה, "הניחו לה, יתומה היא".

פריידא נישאה לדודה ישראל רבינוביץ', בנו של האדר"ת, לבקשת אביה הרב קוק. בעלה היה מייסד וראש העיר

בת ים. נראה שנישואיהם לא היו אלא לבקשת הרב, הם לא חיו יחד ונפטרו עיריריים.

בגיל שלושים ושלוש הרב צבי יהודה נשא לאישה את חוה לאה, (חבוק בפי המשפחה...) בתו של הרב הוטנר מוורשא. הם היו נשואים עשרים שנים. היא הייתה עובדת סוציאלית. בזמן שירד שלג כבד היא כיתתה את רגליה בין עניי ירושלים, דבר שגרם למותה ממחלה שנדבקה בה. לרב צבי יהודה ולחוה לאה לא היו ילדים והרב צבי יהודה סירב להינשא בשנית מרוב אהבתו אותה.

ציפי נישאה לרב ישראל שליסל ולהם אחד עשר ילדים ועשרים נכדים. אברמי נשוי לרינת ואחרי שלוש עשרה שנים נולדו להם ארבעה ילדים. ואנחנו – מיכאל, אמירה, תמה, צרי, עורי ושריג רענן. הוריו של מיכאל עזבו את קרית משה אחרי שכל הילדים פרחו מן הקן. הם חיפשו ליישב את ארץ ישראל. במקרה באותו הזמן התגבש גרעין של משפחות צעירות ממכון מאיר ליישב את אזור ביתר. העיר ביתר עוד לא נבנתה ובעידוד הממשלה עלה הגרעין לקרקע בכמה קראוונים ונקרא הדר ביתר. הם גרו שם – זוג מבוגר – ללא תנאים אבל עם המון רצון טוב. אביו של מיכאל שהיה מקפיד על קלה כבחמורה, הקפיד במיוחד על תפילה במניין. הוא היה נוסע בכל יום בטרמפים לירושלים כדי להגיע למניין וללמוד בשיבה. קרה שיום אחד מיכאל הגיע לתפילה באיחור. אביו נד לו בראשו ואמר "נו" זועף. מיכאל שאל אותו – "מה, אתה אף פעם לא איחרת לתפילה?" ואביו ענה לו – "פעמיים". לאחר כמה שנים נעשה הסכם קואליציוני שבו הוחלט להקצות את קרקעות ביתר ל"אגודת

ישראל" ולא ל"אמנה" כפי שהובטח מראש. היישוב התפרק וכל תושביו התפזרו. משפחת רענן החליטה שפניה לחברון. ולא סתם חברון – תל רומידה. שכונת קרוואנים זעירה על יד קבר ישי במרכז חברון הערבית.

לפני תשע עשרה שנה, ביום שעברנו לראש צורים, חדר מחבל דרך חלון חדר השינה של ההורים בתל רומידה ודקר את סבא שלמה, אביו של מיכאל.

בזמן ההלוויה קרא הרב מרדכי אליהו "להקים ישיבה על קברו". ואכן אותו החדר שבו אירע הרצח היה לבית מדרש ובו כולל "אור שלמה" ללימוד הלכה. בראש הכולל עומד בעלה של ציפי, הרב ישראל שליסל.

בעקבות הרצח התקבלה הסכמה לבניית מבנה אבן בתל רומידה. לאחר חפירות הצלה שנערכו במקום – שבהן נתגלו ממצאים עוד מימי בית ראשון – הוקם מבנה בן שש קומות, וסבתא חיה, וכן הכולל, עברו לשכון בו.

לפני כעשור התחלתי לעבוד במחלקה. הגעתי – אחות צעירה ישר מבית הספר לסייעוד, חיפשתי לעבוד במקום שיש בו קשר קרוב ומשמעותי עם המטופלים מעבר לטיפול הרפואי, והמחלקה על אופי האשפוז הממושך שבה, וליווי הילדים והמשפחות בסיטואציה כל כך קשה ומתמשכת, התאימה לי מאוד.

במחלקה אנו מטפלים בילדים חולי סרטן ומלווים אותם מרגע גילוי המחלה ולאורך כל הטיפול בתקווה שהילד יחלים או חלילה... יש ילדים המטופלים אצלנו במשך כמה חודשים ויש אחרים שאנו מטפלים בהם שנים רבות. הטיפול כולל אשפוז יום, מחלקת אשפוז, טיפולי בית ומרפאת מעקב.

האווירה במחלקה היא כמו של משפחה. אנחנו מכירים את הילדים והסוכבים אותם טוב, אנחנו יודעים מה הילדים אוהבים, ממה הם מפחדים וכו', ובכל ילד אנחנו מנסים לטפל לפי הדרך שמתאימה לו. אנחנו עובדים 24 שעות ביממה ופתוחים לקבל את הילדים בכל מצב. מטבע הדברים אנחנו מלווים את הילדים והמשפחות מהרגע הראשון של הידיעה על המחלה והצורך באשפוז וחווים איתם רגעים שמחים ורגעים קשים ועצובים לאורך האשפוז הממושך.

אנחנו מטפלים באוכלוסייה מגוונת – חרדים, דתיים, חילוניים, ערבים, עולים חדשים ותיירות מרפא (בדרך כלל ממוצא רוסי).

אצלנו שוכחים את כל הפוליטיקה והדעות הקדומות ומתייחסים לכולם כשווים.

אנחנו עובדים כצוות רב מקצועי של אחיות, רופאים, מזכירות, מורי בית ספר, מנקים ועוד, ללא תחושת התנשאות או הפרדה בין

התפקידים השונים ובאמת כולם משתפים פעולה באופן לא מובן

מאליו לטובת הילדים. המחויבות והמסירות של צוות הרופאים (שעזבו לצערי) הייתה לא פחות ממדהימה. כאשר ילד במחלקה לא חש בטוב, הרופא המטפל מייד יעזוב הכול ויגיע לתמוך בילד, לא משנה אם זה יהיה בשבת או באמצע הלילה. אין עבודות פרטיות מהצד, אין חישוב שעות אלא רק הטיפול בילד. הדרישה הגבוהה מעצמם, האידיאליסטיות

נתבקשתי לספר על מקום עבודתי – מחלקה אונקולוגית לילדים בהדסה עין כרם.

אנחנו אחרי עיסוק תקשורתי אינטנסיבי של

כמה חודשים בעקבות "המשבר בהדסה", דבר שלא האמנתי שיקרה.

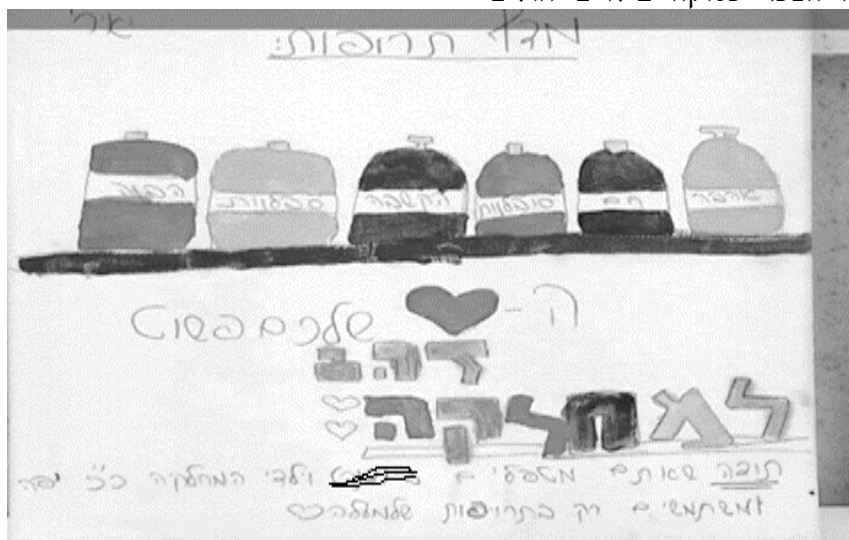
המחלקה שלנו תמיד הייתה "אי של שלום" – מעין בועה שאתה מגיע אליה ומתנתק מהעולם שבחוץ. תחושת "האי המוגן" הורגשה אצלי ביתר שאת בשתי תקופות. האחת הייתה בזמן שהדסה הייתה נתונה בשיאו של משבר כלכלי והייתה הרגשה שהאדמה רועדת מתחת לרגליים, אך אנחנו הצלחנו להשאיר את המצב המעורער מעבר לדלת המחלקה והמשכנו להתרכז בטיפול בילדים. התקופה השנייה הייתה בזמן מבצע "צוק איתן". הצוות שלנו מורכב מערבים ויהודים ואנחנו מטפלים כמובן גם בילדים ערבים ובשל אופי המחלקה מכירים היטב את המשפחות (חלקן אף מגיעות מעזה). בכל פעם שהגעתי למשמרת בזמן המבצע, כאילו המלחמה נשכחה, הסכסוך והאיבה לא היו רלוונטיים אלא רק המחלקה שהייתה – במין הפוך על הפוך – כניסה למציאות אלטרנטיבית על סף האוטופיה, אך למרבה הצער עסוקה בילדים חולים בסרטן.

ופתאום בחודשים האחרונים אני מסתובבת בתחושה שהאי שהיה מוגן נפרץ, המקום הטהור שרק היה עסוק בלטיפול בילדים חולים ולתמוך

במשפחותיהם נשאב לתוך מציאות כאוטית של ריב ומדון. באופן טבעי,

אף אחד לא רוצה להכיר מקרוב מחלקה כזו ובזמן האחרון אני עסוקה בעיקר

עם עצמי בניסיונות שווא להדוף את הגל ולחלום על חזרה למצב הקודם, המוגן, ההרמוני והטהור. אני לא הולכת לספר פה על המשבר (אני מניחה שאתם לאים מכך בדיוק כמוני) אלא רק לשתף על הבית השני שלי – מחלקת המטראונקולוגיה לילדים.

תמונה שציינה ילדה מהמחלקה לצוות, ציור שאני מאוד התרגשתי ממנו. שימו לב מה כולל מדף התרופות שהיא ציירה: אהבה, חם, סובלנות, הקשבה, סבלנות והבנה.

והערכים הם חלק מהדנ"א של כלל הצוות. הרבה פעמים שואלים אותי אם לא קשה לי לעבוד במקום כזה. השאלה ברורה ומתבקשת אך המציאות אצלנו לא תמיד נוראה כמו שהיא מצטיירת.

זו מחלקת ילדים, וילדים כמו ילדים ברגע שיש הטבה במצבם, אף אם היא זמנית, הם שמחים ומשחקים ומסתובבים במחלקה וכמעט ששוכחים את מחלתם. לילדים יש נפש בריאה והאווירה במחלקה בחלק לא קטן מהזמן היא של שמחה וצחוקים.

שאלה נוספת ששואלים אותי היא איך אני לא נשחקת עם הזמן מהעיסוק הרצוף בכאב ומוות של ילדים. באופן שהפתיע גם אותי, ככל שנוקפות השנים אני מרגישה שסוף

נתבקשתי לכתוב על נוסטלגיה מהקיבוץ הישן!! התלבטתי על מה לכתוב – על היותי אקונומית, מטפלת תינוקות, מחסנאית בגדי ילדים, על מרפאת השיניים שניהלתי (שהייתה אצלנו עד שנת 1999) או על היותי אמא לילדים הראשונים של ראש צורים. לבסוף החלטתי להקדיש שורות אלו לניהולו של **מחסן בגדי הילדים** על ידי.

אני הייתי אחראית על בגדי הילדים בקיבוץ. על הביגוד שלבשו בבוקר, אחר הצהריים ובשבת. לפני כל עונה, קיץ או חורף, נסעתי לדרום תל אביב וקניתי בגדים לילדינו המתוקים. קדמה לקנייה מדידת הבגדים של כל הילדים. הם היו מגיעים למחסן והייתי מודדת אותם ומעבירה בגדים מילד לילד, במידה שהבגד היה עדיין ראוי, ומנסה לתת לכל ילד לפחות בגד חדש אחד. את מידות בגדי השבת ההורים מדדו ועל סמך דיווחיהם קניתי. השתדלתי שלפחות בגדי השבת יהיו שונים מילד לילד כדי שלא יראו כמו ילדי מוסד. לפעמים הייתי קונה בדים והתופרת תפרה מהם בגדים (בעיקר חולצות). התופרת הייתה אישה מדרום אפריקה שהיא ובעלה היו מגיעים לקיבוץ באביב וחוזרים בסתיו (כמו הציפורים הנודדות). הייתה לה בדיחה קבועה, כשראתה אורח מסתובב בקיבוץ ולא עושה כלום הייתה אומרת שלא מגיע לו לאכול ארוחת צהריים. זוג המתנדבים היקרים ההם היו **חיה וניסים ז"ל**.

עוד מטלה שהייתה לי הייתה לדאוג לצריכת הכביסה השוטפת של הילדים. לכל בית ילדים, פעוטון ובית תינוקות היה סימן – בד בצבע שונה לכל מוסד – שהודבק במכונת הטרמפוז' על הבגד או שק הכביסה. כמוכן שהשקים היו גדולים כדי שיוכלו להכיל הרבה כביסה, ובכל יום יצאה מהמכבסה כביסה נקייה שהיינו צריכים

הרגישות שלי למטופלים ולמשפחות גדל, אני מבינה יותר את המורכבות והקושי של מה שהם חווים וזה דווקא מחזק את הקשר שלי למחלקה ואף מעמיק אותו. נוסף על כך, בניגוד אולי למה שנדמה, אחוזי הריפוי במחלקה גבוהים ורוב הילדים מבריאים וחוזרים לחיים רגילים ונורמליים. לא פעם מגיעים ילדים שהחלימו לבקר אותנו ולחזק את המטופלים החולים. קשה לי לתאר את חווית ההתרגשות שלנו כשזה קורה.

אסיים בתפילה לבורא עולם שכל הילדים במחלקה ובכלל יבראו וירגישו טוב, והלוואי שיימצא בקרוב פתרון לכל הילדים החולים באזור ירושלים ונוכל לחזור ולתת להם את הטיפול הטוב ביותר.

שרה יעיר

למיין לשקים (לפי צבעים) ולשלוח לבתי הילדים, כשמתפקידיה של המטפלת היה להוציא בסוף היום את הכביסה המלוכלכת ולשים אותה בפתח בית הילדים. שומר הלילה, בין יתר תפקידיו, עבר בשמירה בכל לילה בין בתי הילדים ולקח את הכביסה המלוכלכת של אותו היום והביאה למכבסה בעגלה רתומה לטרקטור. אחרי שפרק את הכביסה המלוכלכת העמיס את הכביסה הנקייה שמוינה באותו היום על העגלה, ולפי הסימון הידוע חילקה בין בתי הילדים – וחוזר חלילה.

לכבוד ראש השנה ופסח נהגתי לתת לכל הילדים תחתונים וגרביים חדשים, היה כיף לראות את החיוך על פניהם. כמו כן, לכל הילדים היו שלושה סטים של בגדי בוקר שסומנו בשמם ובסימון "ב", שלושה סטים של בגדי ערב שסומנו בשמם ובסימון "ע" ושלושה סטים של שבת. מי שכבר היו לו בגדי שבת פרטיים שקיבל מסבתא שלו, לדוגמה, לא קיבל מהמחסן. פשוט דגלנו בשיוויון שהתבטא גם בביגוד. השתדלתי מאוד למלא את בקשת ההורים הן בקניית הבגדים והן בפתרון לחוסר שהתגלה פתאום, והשתדלתי כמוכן לקלוע לטעמם של ההורים. קוריוז קטן – אחד האבות ביקש ממני לקנות לילדיו בגדים בצבע כחול, כי אהב את הצבע וכי ילדיו התלכלכו מאוד.

בכל לידה של תינוק חדש הכנתי חבילה שכללה שתי מגבות רחצה חדשות, שמיכות חורף וקיץ, כלי מיטה וכמובן בגד להוצאת התינוק מבית החולים. הייתי מאוד מוגבלת ברצוני כי הייתי חייבת לעמוד בתקציב.

זו הייתה תקופה שנגמרה לה, אך הזיכרונות נשארו. רבים מחברי הקיבוץ עזבו, ואלו שנשארו בוודאי זוכרים בערגה או בשמחה את אותה תקופה שחלפה... היו זמנים!

והנה אנחנו עומדים לקראת סוף הקיץ, כשהסתיו לפתחנו. ועל אף שהימים עדיין חמים ברובם, אנחנו יכולים כבר להרגיש בשינויים שמזג האוויר מזמן לנו. הימים מתקצרים, שעות האור הולכות ומתמעטות. רוחות נעימות וקרירות מנשבות, במיוחד אצלנו בהר, העלים מתחילים לנשור מהעצים, ובאופן כללי רואים איך הטבע מתחיל להתכנס ולהתכונן לקראת החורף. כמו הטבע, גם אנחנו צריכים להתחיל להתכונן לשינויים הקרבים.

אם הקיץ היה מאופיין באנרגיה “יאנגית” מתפרצת, הרבה פעילות, יציאה החוצה, חום וכדו’, הרי שלקראת הסתיו האנרגיה משתנה והופכת ל”יין-ית”. יש עניין להתחיל ולהרגיע את הקצב. לחזור הביתה בשעות יותר מוקדמות, לא לפרוק הרבה אנרגיות בחוץ. לקראת החורף הגוף נדרש לאגור אנרגיה פנימית, להפסיק “לבזבז” אותה, להתחיל להתכנס. בדומה ליהדות, גם הרפואה הסינית רואה בסתיו זמן לחשבון נפש, זמן להתנקות, לשחרר ולהמשיך הלאה. לדעת מה אנחנו שומרים לעצמנו ומה אנחנו זורקים.

על מנת לצלוח את התקופה הזאת בשלום אנחנו נדרשים, כתמיד, לעשות התאמות באורח החיים שלנו כך שלא ניפגע מהשינויים שהטבע יוצר. הכנת הגוף לקראת הסתיו והחורף היא כדאית, מכיוון שגופנו מקבל טוב יותר שינויים שמתרחשים בצורה הדרגתית.

לדוגמה, תקופות המעבר מאופיינות ברוח רבה ובמקרה של הסתיו גם בקור. בראייה הסינית פתוגן רוח – קור יכול לפלוש לגוף ולגרום לבעיות שונות: התקררות, אף נוזל, גרון כואב, סינוסיטיס, כאבי שרירים ומפרקים ושרירים תפוסים. לכן יש להתלבש בבגדים ארוכים אך קלים, או לפחות לקחת בתיק משהו ארוך ודק לשעות אחר הצהריים והערב.

האיברים הקשורים לעונת הסתיו הם האיברים שמשייכים לאלמנט המתכת – הריאות והמעי הגס. והם גם יהיו העיקריים

איך מסכמים שמונה שנים בראשית? ובכלל שמונה שנים? תקופה כל כך גדולה שקשה לתאר ולהעביר במילים... ראשית. מילה אחת שאומרת כל כך הרבה, שמביעה בתוכה כל כך הרבה. בראשית, אחד הדברים שהכי מאפיינים זו החברות, לדעת שלא משנה מה יקרה, תמיד יהיו שם חברים

יעל קרמר

להיפגע בתקופה זו. כדאי לנסות ולחזק אותם בתרגילי נשימה, הפחתת עישון (טוב, זאת המלצה כללית לחיים...) ונטילת פרוביוטיקה באופן קבע על מנת לחזק את מערכת העיכול. מומלץ מאוד לתת גם לילדים לקראת החורף ובמהלכו. יש אבקות פרוביוטיקה נטולות טעם לקטנטנים, שאפשר לערבב בתוך כוס מים או בקבוק של תחליף חלב וכדו’. יש תכשירים לילדים גדולים יותר (עדיף לא בצורת שוקולד או גומי וכדו’, סתם לא בריא...) ויש כדורים למבוגרים.

הסתיו הוא עונת היובש, העור נוטה להיפגע מהיובש, ולכן על אף שמזג האוויר כבר פחות חם – חשוב לשנות ולהזין את הגוף בנוזלים. כדאי להרבות בשתיית מים בטמפרטורת החדר או בשתיית תה.

התזונה בסתיו משתנה מתזונה מקררת לכזאת שמחממת ושומרת על האנרגיה. נפרד לאט לאט ממזונות הקיץ הקרים כמו אבטיח, מלון, ירקות חיים, שתייה קרה, גלידות, ארטיקים וכדו’, ונעבור לתזונה חמימה יותר.

הטעם הדומיננטי יהיה חמוץ, היות והחמוץ מכווץ ועוזר לשמור על האנרגיה בתוך הגוף (בניגוד לדוגמה, לחריף שמפזר וגורם לאנרגיה לצאת החוצה).

מאכלים חמוצים מומלצים בסתיו יהיו לדוגמה, לחם שאור, זיתים, חומץ, לימון, תפוחים ירוקים ושעועית אזוקי. בכל מקרה, הטעם החמוץ הוא טעם דומיננטי וכדאי לא לצרוך ממנו כמויות גדולות במיוחד, אלא לאכול בצורה מבוקרת.

נוסף על כך, כדאי להכין מרק כתום מדלעת, גזר, בטטה, עדשים כתומות, בצל וקצת שום. המרק מחמם בעדינות את הגוף, מחזק את מערכת העיכול ועוזר ביצירת אנרגיה בגוף שתגן עליו ממחלות החורף.

ולבסוף, לקראת החורף מומלץ לאוורר את הבית היטב. האוויר עדיין אינו קר מאוד, וכדאי לפתוח חלונות ודלתות למספר שעות, להוציא את האוויר העומד ולהכניס אוויר טרי. הרי בעוד זמן קצר, עם בוא החורף של גוש עציון, כולנו עומדים להסתגר בבתים ולהשתבלל לכמה חודשים. אז קצת אוויר טוב לפני לא יזיק...

שתהיה שנה טובה ובריאה לכולנו.

צור כהן

ואנשים שיתמכו בכך, שלא משנה מה, הם יהיו שם כדי לעזור. הם יבואו, ובשיא הפתיחות יאמרו מילה טובה, יתנו חיוך ויעשו לך את היום.

ואי אפשר לדבר על ראשית מבלי להזכיר את השילוב. השילוב המדהים של מגוון הילדים, כל אחד עם הקשיים שלו, השילוב ששם בצד את כל הדברים הקשים ועושה את כולנו לאנשים טובים יותר.

לקבל את התוכחה? האם אני רוצה להשיב על התוכחה? האם אני רוצה ליהנות? האם אצליח לקום מהמשבר כעת? הביטוי של "לחיות את הרגע" במובן של ההקשבה למה שהחיים מזמנים לנו נאמר גם בהקשרים דתיים שבהם הקב"ה מזמן לי כל מיני דברים בחיי וכעת צריך לבחור האם להיות בהקשבה לחיים או רק להיות על ידם. לחיות את החיים כפי שהם מובאים לפניך כעת – ללא התחשבות בעבר או בעתיד, אלא להתייחס לגמרי אל ההווה ואל כל מה שהוא מביא איתו.

פספוס הרגע איננו ניתן להשלמה, ולא רק בגלל השעון שהתקדם. לכל זמן הארה מיוחדת משלו, 'עולם' שלם הפועל ברגע זה, ומפנה את מקומו לעולם הסמוך והבא. ומבחינה זו, 'היום אם בקולו תשמעו' – הכוונה לכל רגע ורגע הטומנים בחובם שמיעה מקורית ומרעננת.

(חננאל רוזנברג, פשוט לחיות את הרגע....)

אם נחזור רגע לשאלה איך אעשה זאת? כיצד אוכל למצוא מדי יום מספר רגעים שבהם אני בהווה?

אנסה להציע הצעה אחת (כמובן שישנן דרכים רבות...).

בואו ננסה להתבונן בילדינו הקטנים.

כאשר אנו נותנים לילדינו מרחב משלהם, נוכל לראות שאחרי זמן לא ארוך במיוחד הם נכנסים לתוך פעולה מסוימת – התנסות בניפוח בלון והוצאת האוויר, עלייה וירידה במדרגות, מספרים לעצמם סיפור, בונים עולמות ומוסיפים ומשנים ועוד ועוד.

הילדים, כשרק נותנים להם, נכנסים לתוך פעולה מסוימת ונמצאים בתוכה, חווים אותה. ד"ר חוה תובל מסבירה

כי הדגש במשחק הוא באמצעים ולא במטרה: בתהליך ולא בתוצר... פיאז'ה טוען כי פעילות המשחק מאופיינת על ידי כך שאין לה מטרה חוץ מהפעילות עצמה: ילדים משחקים במטרה ליהנות מהמשחק עצמו.

(ד"ר חוה תובל, משחק ואוריינות – מה הקשר?)

הסוד של הילדים (לפני שאנחנו המבוגרים מכניסים להם כל מיני רעיונות אחרים לראש...) הוא בכך שהם נהנים מהתהליך עצמו. כאשר הם מציירים – הם נהנים לצייר, ולא משנה באמת איך זה יוצא או נראה למישהו אחר.

כאשר הם מתבוננים בספר קריאה, הם נהנים להתבונן בציורים ולספר לעצמם סיפור שעולה להם באותו הרגע, בלי קשר אם זהו הסיפור "האמיתי" או לא.

כאשר הם דופקים על מסמר בעזרת פטיש, הם נהנים לגלות כמה כוח יש להם.

כאשר הם מפיקים צלילים מכלי נגינה כלשהו, הם נהנים לשמוע את עוצמת הצלילים שהם יכולים להפיק מהכלי, צלילים חזקים וצלילים חלשים.

כאשר הם רואים שלולית של מים, הם רק רוצים לגעת במים, להרגיש אותם, להיכנס לתוכם, לראות עד איפה הם יכולים להשפריץ אותם. ואם גם יש קצת בוץ בסביבה, זו בכלל חגיגה עצומה.

הילדים נמצאים בתוך החוויה. חווים אותה בכל העוצמות שלה.

אני זוכר כיצד לימדה אותי אמא לקרוא את המחוגים הללו לראשונה. בן שש הייתי וביקשתי ממנה שתקנה לי שעון. 'אין לי כסף לשעון', אמרה... ואחר כך התרככה, הוליכה אותי בידי החוצה ואמרה: 'אתה לא צריך שעון, זיידה. תראה כמה שעונים יש בעולם'. היא הראתה לי את צלו של האימפלטוס, שבגודלו, בכיוונו ובצינתו אמר תשע בבוקר, את העלעלים האדומים של הרימון שאמרו אמצע מארס, את השן שהתנדדה בפי ואמרה שש שנים, ואת הקמטים הקטנים שבזוויות עיניה, שריצדו ואמרו ארבעים. 'אתה רואה, זיידה, ככה אתה בתוך הזמן. אם יקנו לך שעון, אתה תהיה רק עליידו'.

(מאיר שלו, כימים אחדים, עמ' 97)

כשאני קוראת את הקטע הזה מתוך סיפורו של מאיר שלו, הרגש שעולה בי הוא רגש של הזדהות. אך מיד אחר כך יוצאת מתוכי אנחה כבדה שמבטאת תסכול כלשהו מהמציאות היומיומית שבה אני חיה ושאותה אני מכירה. מציאות שבה הכל נעשה על פי השעון, ולעיתים נדמה שכבר אי אפשר בלעדיו...

כנראה שכדי לחיות בשיתוף עם אנשים אחרים, וכדי לאפשר את המפגש והעשייה בין בני האדם – היה צורך בשעון (לא משנה איזה סוג – העיקר הוא שהוא מארגן ומחלק את הימים ליחידות קבועות המאפשרות את קביעת הזמן הספציפית).

אך הייתי רוצה לאתגר את עצמי.

כיצד, למרות מציאותו של השעון בחיי, אוכל למצוא מדי יום מספר רגעים שבהם אני בהווה? חיה את החיים במלואם כאשר המחשבות על העבר או העתיד אינן מפריעות לי ברגעים אלו? כיצד אחיה את הרגעים שבתוך הזמן? כיצד אחיה את חיי ולא אחיה רק על ידם?

הביטוי השגור שאולי מבטא מחשבות אלו, הוא הביטוי "לחיות את הרגע". לאחר שקצת חקרתי ובדקתי ביטוי זה, שמתי לב לכך שהוא מבטא שני הלכי רוח דומים אך שונים זה מזה.

הלך רוח אחד מבטא את המחשבה על כך שהזמן חומק מבין ידינו, ואין לנו דבר מלבד ההווה שבו אנו חיים, ולכן המסקנה היא לא לחשוב על העבר ולא על התוצאות של מעשינו בעתיד, אלא פשוט "ליהנות כל עוד אפשר". לצאת, לבלות, לאכול.

הלך רוח שני מבטא את המחשבה על כך שאנו צריכים להיות נוכחים בכל רגע מחיינו. נוכחות שמתבטאת בהקשבה למה שקורה לנו בכל רגע, בהקשבה לעצמנו ובנתינת מענה כיצד עלינו לנהוג כעת. כל רגע בזמן מזמן לנו חוויה אחרת של חיים.

ההבדל בין שני הלכי רוח אלו הוא שהראשון מתמקד בכך שעלינו לחיות כל רגע בחיינו בהנאה ובתודה על ההנאות של חיינו, ואילו הלך הרוח השני מתמקד בכך שעלינו להיות קשובים לכל רגע בחיינו, אך רגעים אלו לא בהכרח מספקים לנו הנאה.

החיים מזמנים לנו רגעי שמחה, עצב, תוכחה, משבר, הנאה, סיפוק, קנאה, פחד, התלהבות ועוד, ותפקידנו לזהות את הרגעים האלו ולהחליט כיצד אנו רוצים לנהוג באותם רגעים – האם אני רוצה לשמוח? האם אני רוצה להתגבר על הפחד? האם אני רוצה

הם לא חושבים על הבגדים שיתלכלכו, על הכביסה, על הרעש שהם יוצרים לסביבה, או על "הקשקוש" שהם ציירו.

אז מה אני מציעה?

קודם כול, במידת האפשר, לאפשר לילדים את ההתנסות הזו. לאפשר לילדים להיכנס ולהיות בתוך החוויות שנקרות לפניהם בדרך ובבית.

לנסות לרגע לעמוד בצד ולא ישר להגיב, לכעוס, להתפעל, להחמיא... הם לא צריכים את זה כאשר הם בתוך החוויה.

לעמוד בצד ולהתבונן, ליהנות מההנאה שלהם, להסתקרן לגבי הצעד הבא שלהם, וכמובן להיות שם כדי לשמור על הבטיחות שלהם. אבל רק כשזה נצרך. לא לעמוד שם כל הזמן ולהגיד "זהירות", "תזהרי"...

מה עוד אני מציעה?

להתבונן בילדים וללמוד מהם.

אומנם אנחנו לא יכולים להתנהג כמו ילדים כל הזמן, וגם לא רוצים לנהוג כך, אך לרגעים מסוימים ננסה להיכנס לתוך פעולה כלשהי ולהיות בה.

ננסה לצייר וליצור מבלי לחשוב על איך יצא לנו בסוף.

ננסה לבשל או לאפות כי אנחנו אוהבים ולא כי צריך משהו לאכול עכשיו.

נלך לטייל, לרוץ, לרכוב על אופניים, לשחות ועוד, גם כי אנחנו אוהבים ולא רק כי זה בריא.

ואם קיבלנו הערה פוגעת, הודעה מצערת או רבנו עם מישהו – אז ניתן לעצמנו להיות גם ברגעים האלו. נכאב, נצטער, נחשוב. לא ננסה ישר לעבור הלאה לקניות, אוכל, סרט וכו'.

המהות היצירתית נתונה בידי כל אדם. אם נניח לרגע בצד את השאלה "מה יצא מזה", ולא נעסוק באיכות ההמצאה או היצירה... נוכל להסכים שכולם מרגישים "אההה!" מדי פעם, ואפילו לא מעט פעמים.

לפעמים אדם מקשיב לרדיו, ופתאום איזה שיר מגנן על המיתרים הפנימיים. והאוזן נעצרת להקשיב למילים שמדברות על כאב ועל שמחה. אולי הוא כבר שמע את השיר עשרות פעמים, אבל בפעם הזאת הוא מקשיב לגמרי, ו"אההה" קטן עולה בתוכו. הוא מגלה את העומק הטמון בפזמון הפשוט ואת התערוכת המסתורית של כאב רקום בשמחה שנמצאת גם בתוכו. זה לא רגע גדול, הוא לא יכתב בספרי ההיסטוריה. אבל בעולם האישי משהו התגלה, נחווה. החיבור הזה בין ההקשבה העמוקה לשיר לבין ההקשבה פנימה יצר את רגע הגילוי.

(איש לומד לעוף, רונה רענן שפיר, עמ' 41)

יהודה ג'ייסון

בשביל מה בכלל צריך ועדת חינוך?

פעילויות הנוער שאותן ליוותה הוועדה ברמה כזו או אחרת, מתוך אמונה כי הזמן הפנוי והאופן שבו הוא יתמלא משמעותיים מאוד עבורנו כקהילה.

דוגמה לסוגיה עקרונית שעסקנו בה היא ה"השבעה" המסורתית בבני עקיבא לשבט החדש שנכנס לחבריה ב' – האם לקיים אותה בכלל? ואם כן, באילו גבולות גזרה? סוגיה זאת היא דוגמא יפה לליבון המתח בין הליווי והתוויית הכיוון לבין הרצון לא להתערב יותר מדי. היופי שבוועדה הוא שהיא מורכבת מאנשים שונים בעלי דעות שונות ועל כל נושא התקיים דיון מסודר ורב גוני ובסופו של דבר החלטות התקבלו בקונצנזוס, או בהיעדרו, ברוב קולות. כפי שרמזנו, אחת הסוגיות שמעסיקות אותנו ביותר היא מידת ההתערבות שלנו בנעשה בקהילה בתחומי החינוך, היות ואת הפעילויות מובילים גורמים אחרים. עסקנו בשאלה זו רבות והגענו לכלל הבנה כי טובת הקהילה דורשת לתת כמה שיותר עצמאות לגורמים אלו ולהעצים אותם. למרות התחושה של חלק מהקהילה שאנחנו מתערבים יותר מדי, יש אחרים שמצפים מאיתנו להתערב יותר. הגישה שלנו היא להשתדל להיות מודעים לנעשה, לתת גיבוי ולהתערב כמה שפחות כדי לחזק ולהעצים את הגורמים השונים שמובילים פעילויות לילדי הקהילה. לפעמים אנחנו רואים חלק מאחיותינו להיות ה"מבוגר האחראי" ולשמור על הנוער והמדריכים אם הם נכנסים לתחומים שבהם הם לוקחים על עצמם, מתוך התלהבות ורצון לתרום או לעזור, אחריות

זו שאלה שאנחנו שואלים את עצמנו לא מעט. הנחת היסוד שלנו היא שהורים אחראיים לחינוך ילדיהם גם ברמה הערכית וגם בלקיחת אחריות עליהם ועל מעשיהם. על רקע הנחת יסוד זאת, נספר קצת במה עוסקת הוועדה ומתוך זה תעלינה שאלות שלדעתנו נכון שכל הציבור יעסוק בהן. בעיני חלק מהקהילה וההנהלה ועדת חינוך אחראית על כל מה שמתרחש אצל ילדי הקהילה – או משפיע עליהם – מגיל כיתה א' ועד לכיתה י"ב ואף מעבר לכך. לשמחתנו ועדת גיל הרך, שהיא ועדה עצמאית, עוסקת בילדי הגנים והמעונות. בשל הראייה הזאת מצופה מאיתנו, בין השאר, ללוות את כל הפעילות החינוכית השוטפת, למקם את מדורות ל"ג בעומר, להיות מודעים למקרים חריגים שמתרחשים אצל הנוער שיכולים להשפיע על ילדים מסוימים או שכבה מסוימת, ולהיות ערוכים לתת מענה חינוכי (פורמלי ולא פורמלי) בעת חירום.

מצופה מאיתנו להתוות מדיניות כללית בנושאים עקרוניים וערכיים, לצד ליווי שוטף של כל פעילויות הילדים: "ההנהגה הצעירה" שמפעילה את גילאי כיתות א'–ג', בני עקיבא, המשפחות המלוות ו"הנוער" על מגוון הפעילויות והפרויקטים לנערים ולנערות מכיתה ז' ועד לכיתה י"ב. מפסח הוועדה עוסקת במיוחד בהיערכות לקראת הקיץ. פעילויות אלו שמילאו וממלאות את שבילי הקיבוץ כוללות את המחנן, הסיירות של כיתה ו' וכיתות ז'–ח', קייטנות איל"ן, מחנות בני עקיבא, שבתות המשפחות המלוות, וכל

גדולה מדי מבלי לשים לב למשמעות ולהשלכות האפשריות. אנחנו מרגישים שמצופה מאיתנו לראות את "טובת כלל ילדי הקהילה" ולא רק ילד ספציפי או קבוצה מסוימת. לפעמים זה גורם לעוגמת נפש מפני שהדבר היקר ביותר להורים הוא ילדיהם, וכשלדעת ההורים נפגע ילד מסוים כאשר מתקבלת החלטה לטובת הכלל, זה מעורר אנרגיות ורגשות רבים. התפילה שלנו לקב"ה היא שיסייע ויכוון אותנו לעשות את המיטב לטובת ילדי הקהילה ולפגוע כמה שפחות באנשים, במהלך העבודה המסורה שלהם.

הוועדה מקפידה לעבוד בצורה מסודרת ואחראית. בתחילת השנה נבנתה תוכנית עבודה מסודרת ובה יעדים ומדדים להצלחה. אנחנו מבקרים את התוכנית במהלך השנה ורואים במה הצלחנו, במה לא ובאלו נושאים לא הספקנו לגעת בכלל. חלק מההתנהלות המקצועית של הוועדה הוא במעקב מסודר ושקוף אחר כל התקציבים השונים. זה מאפשר עמידה באחריות ביעדי התקציב וגם הקצאות חריגות לפעילויות מסוימות היות ואנחנו יודעים מה המצב התקציבי בצורה מדויקת. יש פגישות סדירות ונרשמים פרוטוקולים. חלק מהפגישות עוסקות בבקרת ביצוע החלטות שהתקבלו. כשיש ניגוד עניינים אצל חבר או חברה בוועדה (כי גם לנו יש ילדים!), אנו שמים את זה על השולחן ומחליטים מי ישתתף בדיון ומי בתהליך קבלת ההחלטות. בסיומם של תהליכים מורכבים או כאלו שעוררו הרבה רגשות ואנרגיות, אנחנו עושים תחקיר פנימי ומפיקים לקחים כלליים ואישיים כדי לשפר את התנהלות הוועדה בעתיד.

הסוגיות המרכזיות שמלוות את ועדת החינוך לדורותיה ראויות לדעתנו לדיון אסטרטגי ציבורי. סוגיות אלו כוללות את מידת ההתערבות של הוועדה בבני עקיבא, פעילויות הנוער, מועדון הנוער ופעילויות נוספות, והמתח בין

מל 16 אב תשפ"א

- ❖ תהל שטיינר, ולהורים צביה ונעם.
- ❖ רעות שינדלר, ולהורים שירה וגרעון.
- ❖ מאיה סקמסקי, ולהורים שרה ויוני.
- ❖ תמרה קניגסברג, ולהורים אפרת ואביעד.
- ❖ שירה מילוא, ולהורים דיתי ויאיר.
- ❖ שחר סוסנוביץ, ולהורים שרית ודני.

להתראות וזכר צלחה לכולנו!

- ❖ משפחת בוכי שעוברים לאלון שבות.
- ❖ משפחת נויברגר שעוברים לאפרת.

התערבות הקהילה במקרים חריגים לבין אחריות ההורים לילדיהם. האם יש לקהילה מנדט להתערב ברמה הפרטנית, ואם כן באיזו צורה? המתח בין שיקולים של "טובת הכלל" לבין פגיעה ברצון הפרט. סוגיות אלו ועוד ראויות לדיון ציבורי כי סביב ענייני חינוך יש להרבה חברי קהילה דעות ברורות ודיון כזה יכול להעשיר את כולנו. בהקשר הזה נציין עד כמה היה מעניין לשמוע את מגוון הדעות בדיון הציבורי שהתקיים לפני כמה שבועות עם נציגי המועצה בנושא החינוך בגוש עציון.

נסיים בתודות ובקריאה לציבור. אנחנו רוצים להודות לדני סוסנוביץ, אביבית אהרונף וליהודה פרלמוטר מההנהלה שעזרו, ליוו ואתגרו אותנו, וליהודה שפירא, רכז הקהילה, שמהרגע הראשון בתפקיד גילה מעורבות פעילה בחינוך בקהילה. תודה לאלקנה על ההתעניינות הרציפה והעזרה לאורך השנה. תודות גם למשפחות המלוות את שכבות הגיל השונות – משפחת טהורי, משפחת שרמן, משפחת לחמי, משפחת דיטור (אלעד) ומשפחת רבס. תודה גדולה לעידית הקומונרית היוצאת ולאשבל רכז הנוער על המסירות ועל קידום ענייני החינוך, כל אחת ואחד בתחומם.

נסיים בקריאה לציבור. בסוף הקיץ מסתיימת הקדנציה שלנו והגיע העת להתחדשות הוועדה. כל אלו שענייני החינוך חשובים להם, ומוכנים לתרום מזמנם (לא מעט) למען ילדי הקהילה, מוזמנים לפנות אל יחידת פרלמוטר או לדני סוסנוביץ.

חברי הוועדה היוצאת: שמעון וייס, אפרת קניגסברג, שירה שינדלר, שירה שרעבי ויהודה גייסון.

מל 16 אב תשפ"א

❖ יהודה בראון, ולהורים חוה ודניאל.

מל 16 אב תשפ"א

- ❖ למיטל וחיים רואש לרגל הולדת הבן אביעד.
- ❖ לאיילת יהודית ואריאל שבט לרגל הולדת הבן חושן
- ❖ אהרן שלום, ולסבא ולסבתא מורדי ואלונה.
- ❖ לשלהבת ועמיצור איתם לרגל הולדת הבת דגן.
- ❖ לאביטל ואיתן הקר לרגל הולדת הבת שקד רחל.
- ❖ למוריה ומולי יסלון לרגל הולדת הנכד, בן לישי ויהודית.

ברכות לרגל קבלת התואר:

- ❖ לד"ר נעמה גולן עם קבלת הדוקטורט. נעמה כתבה את הדוקטורט באוניברסיטת בר אילן בנושא "ניתוח ספרותי של סיפורי דניאל א-ו".

אזהרה, פוסט כבד, או שלא

באריקו.
קצת מעפנה בימים
האחרונים.
לא מפתיע,
החניכיים שלה נפוחות
ונראה שמיד מיד
מצטרפות אלינו שיניים
נוספות לשתיים
המתוקות שקיימות.
והיא קרצ ורביקית
וכל היום על הידיים.
בוכה די הרבה.
קשה לי ואני מרגישה שאין לי סבלנות
ואני תוהה כל היום מאיפה זה בא.

בארי היא כזאת ילדה מתוקה ואני אוהבת אותה ככה שאי
אפשר להסביר,
אז למה? למה זה קורה לי?
האם זה קשור לעומס (המופלא) שאני חווה בעבודה
בתקופה האחרונה?
או אולי לעייפות המצטברת מהימים האלה של החופש עם
הילדים?
בכלל יש מצב שזה קשור לחוסר ענקי בשינה רציפה שנגרם
בעיקר מארבעה ילדים מצוננים,
שכל הלילה אני משנעת להם כוסות של מים וטישו.
אבל איכשהו אתמול,
בשעה 20:30
כששטפתי את הבית (המזוהם יש לציין),
והילדים ישבו על הספה וצפו בסרט,
ובארי הייתה במיטה מנסה להירדם בקושי רב עכב כל
הנ"ל...
ניגשתי אליה,
אבל באותה שנייה נזכרתי שהשארתי את דלת הבית פתוחה,
כי כמו שהבנתם הייתי באמצע שטיפה...

הלב שלי נלחץ והתחיל להזיע.
ובאותה שנייה רצתי לקופסת ההנדי מן שלנו הוצאתי פטיש
ושמתי בכיס האחורי של החצאית.
ורק אז.
ניגשתי לסגור בינתיים את הדלת.
ורק אז ניגשתי לבארי הבוכייה והרגעתי אותה.
ורק אז הרגשתי שיש לי טיפת כוח לכל הימים הזה.
המפחיד,
שמגיע עד פתח הבית.
המשכתי לשטוף כשכל רגע אני מחשבת מאיפה אני אשלוף
את הפטיש, חישובי כוחות למיניהם וזמנים.
והבנתי שכל המתח הזה והעייפות וחוסר הסבלנות,
פשוט נובעים מחוסר יכולת להתמודד ולהכיל את תחושת
אובדן הפרטיות.
ההגנה
עד פתח הבית.
דפנה מאיר ז"ל ומיכל סלומון האמיצה.
מאירות לי את הדרך.
ובאותה שנייה מחזיקות לי בלב ומכאיבות בו עד זוב דם.
איך אתפוס את כולם.
את מי אציל ראשון.
מחשבות שלא עוזבות.
ויצירות מתח וחוסר פניות נפשית לכל אלה הטובים
והאהובים שנשבעתי להיות להם לאם,
בהסכם לא כתוב.
אלוהים, כוח עליון או מי שלא תהיה
שליחות וארץ ישראל זה סבבה.
אבל חלאס.
אני צריכה טיפ טיפ רוגע.
ונורמליות.
ושפיות מבולגנת ורגילה
כמו כל אמא רגילה בסקנדינביה.

74 נוספים

קוראים המעוניינים לפרסם פוסט שכתבו במדור זה, מוזמנים לשתף את רחלי.

למה שימשו סוסים בעברה הרחוק של ראש צורים?

השומרים במטעי הקיבוץ בחובלה שמרו בשבתות כשהם רכובים על גבי סוסים.

סוף עידן – הצהרון של טלי

אחרי שנים שטלי ניהלה את הצהרון ביישוב ביד רמה, בשנה הקרובה יעבור הצהרון לניהולו של המתנ"ס. נפלה בחלקנו הזכות להיות לקוחות מרוצים בצהרון של טלי ולכבוד סיום התקופה וצאתה של טלי לדרך חדשה רציתי לכתוב מספר מילים.

חזויותי, מלא בפעילויות ועבודות יצירה מגוונות, והכי חשוב – שיהיו עטופים בהמון חום ואהבה. אז זה באמת קשה להיפרד ולחשוב שלא יהיה יותר את הצהרון של טלי, ושהריטואל הקבוע של לפטפט עם טלי בצהרון עד ארבע ורבע – כי הילדים לא מסכימים לבוא לפני שיסיימו את היצירה, ובאורח פלא, אחרי יום כל כך ארוך טלי עדיין סבלנית – כבר לא יהיה יותר. אני שמחה שלפחות נזכה בקרוב מאוד (עשר שנים ואנחנו שם!) לקבל את טלי בתור שכנה קרובה (מתחם 1 שולטטט), ונמשיך ליהנות ממנה כחלק משמעותי מאוד מהצוות של גן צור. אנחנו מאחלים לטלי בהצלחה בכל דרך שבה תבחר ללכת בהמשך, אין ספק שיש לה עוד המון כישרונות שיכולים לבוא לידי ביטוי. וזו ההזדמנות שלנו גם להגיד תודה. תודה לך טלי על שלוש שנים נפלאות של טיפול מסור מדי יום, מאה איחורים שהתקבלו בחיוך תוך שאת מקבלת אלייך לסוף הצהרון עוד תינוק או ילד עזוב מגנים אחרים ותמיד ברוח טובה. תודה על פנים מאירות בכל שעה של היום. אסיים במילותיה של שירה שלי, שאותן אמרה לך כשישבת על "כסא המחמאות" הידוע: "תודה שאת תמיד דואגת לנו ואף פעם לא צועקת".

קהילה יקרה,

הייתם לנו לבית אך כאן לא מצאנו בית.

אז מה זה בית?

"המקום הנעים, הבטוח והטוב ביותר זה הבית".

וכך הרגשנו מהיום הראשון כשהגענו לכאן (4 שנים !!).

מקום מלא בטוב – המון עשייה טובה ומבורכת, מלא באנשים נעימים שהשרו עלינו תחושת בטחון.

כולנו מיד השתלבנו ובכלל לא הרגשנו תקופת התאקלמות

(כך הרגשנו "בית" ארבע שנים מלאות ומבורכות).

אך מה לעשות ואנו צריכים גם בית: "מבנה למגורים, משכן, מעון, דירה".

אז אנו ממשיכים בדרכנו לא הרחק מכאן באפרת.

ומשאירים בליבנו מקום חם ואהוב לכל אחד מכם.

בהזדמנות זו נגיד תודה לכל אחד ואחד מכם,

ונגיד סליחה אם חלילה פגענו.

שנה טובה והמון טוב לכל אחד ואחת מכם !

באהבה רבה –

חננאל, מילו, אורית, רוני, יונתן, חן, נילי ומשה נויברגר.

אני זוכרת את הפעם הראשונה שבה פגשתי את טלי. זה היה לפני שלוש שנים בדיוק, במפגש להורים לפני הכניסה לגן צור. טלי פתחה את דבריה בכך שלמרות שהיא כבר המון שנים סייעת בגן, היא עדיין מתרגשת בכל שנה לפגוש את הילדים החדשים, אוהבת את הגן ושמחה לקום לעבודה בכל בוקר. כן, בטח, אני זוכרת שגיחכתי לעצמי בזלזול. זה בטח אחד מאותם משפטים סתמיים שמנחים את הגננות להגיד להורים בתחילת כל שנה, מי באמת שמח לקום לעבודה בכל בוקר? במיוחד כשהוא עובד בתפקיד קשה כמו לדאוג ולטפל בשלושים ילדים בני שנתיים – שלוש במשך שמונה שעות ביום? אז עוד לא הכרתי את טלי, אבל הספיקו לי כמה ימים שבהם פגשתי אותה כשבאתי לאסוף את שירה מהגן, וכבר הבנתי עד כמה המשפט הזה שאמרה היה הדבר הכי לא סתמי ושהכי לא נועד לרצות את ההורים, אלא משהו כן ואמיתי שיצא לה מתוך הלב. כי אצל טלי הכלל הוא שאו שעושים באהבה או שלא עושים בכלל, והיא עושה והמון, ותמיד באהבה. אני זוכרת שבכל פעם תהיתי מחדש איך ייתכן שבשלוש השנים שבהן שלחתי אליה יומיום שני ילדים לשמונה שעות וחצי (כן, ראשונה להביא ואחרונה לאסוף...), זאטוטים שבשלוש שעות ערות איתי בבית אתגרו את יכולת ההכלה שלי והביאו את הסבלנות שלי אל מעבר לקצה, בחיים לא שמעתי ממנה אפילו חצי מילה רעה, כלום כלום כלום, שום ביקורת, אפילו לא "היה קשה עם הילד שלך היום" או "היא מדי פעם מפריעה בפעילות". להפך, בכל פעם שבאתי לאסוף אותם, לרוב בריצה מתנשפת ומתנצלת בארבע ודקה, תמיד מצאתי אותה כל כך נינוחה ומחייכת, שלרגע יכולתי להישבע שאין שום סיכוי שהייתה פה מהבוקר עם שלושים ילדים. תמיד היא רק סיפרה כמה הם השתתפו יפה, אילו משפטים חכמים הם אמרו ואיך עזרו לה בצהרון. מדי פעם תהיתי אם היא עובדת עליו או אולי סתם לא נעים לה להגיד, עד שלבסוף הבנתי: היא באמת רואה בכל אחד רק את הטוב, ובסוף היום מכל הבלגן שהיה היא זוכרת לכל ילד איזה דבר נחמד שאמר או עשה, ופשוט כבר לא אכפת לה מכל השאר. בלי שום קורסים בחינוך, סדנאות להורות מקרבת או מכונים ושיטות להעצמת הילד – פשוט עין טובה, זה הכול. ולטלי יש את זה בשפע, מספיק בשביל כולם. כשעובדים במשרה מלאה כהורים לילדים קטנים, ומגלים פתאום את כל הימים שלילדים אין מסגרת ואתם בעבודה – יש רק אדם אחד ביישוב שאפשר לסמוך עליו בעיניים עצומות: טלי. בחריצות אין קץ, תמיד מארגנת צהרון או קייטנה לכל החורים במערכת החינוך. איתה אפשר לדעת לא רק שיהיה איפה להשאיר את הילדים, אלא שיהיה להם יום

על סיכום ופרידה

בזכותכם אחד הפחדים הגדולים שלי מהשנה הבאה יורד כרגע מהרשימה והכל הרבה יותר רגוע, כי אני יודעת שיש לי מקום, שבין אם לא טוב לי ובין אם טוב לי מאוד, יש לי חברה שבתוכה תמיד אהיה רצויה וחלק מוכן מאליו. אז תודה!". זאת הייתה בשבילנו הסיבה לקחת חלק בכל הפרויקט הזה של בית הילדים, לתת לילדים האלה מקום שבו הם יכולים להיות מי שהם רוצים, ולמרות שהם שונים אחד מהשני עדיין יש מקום שמקבל אותם ושומע אותם כמו שהם. מקום שרק מחכה להם, אפילו אם זה רק לבוא לאכול או לבהות. מקום של שקט. מקום להעביר חוויות משותפות יחד, להיות שבת שלמה, אפילו אם זה הפעם האחרונה שזה יקרה, אבל שבת שלמה יחד ואפילו ליהנות יחד (לא נגלה). ולכם ילדים יקרים (סיכום): אנחנו באמת מקווים שנתנו לכם את המקום של ה"ביחד". הרגשנו זכות גדולה להיות חלק מהפריחה שלכם.

בהזמנות זו נאמר לכם תודה על האמון ועל התמיכה בנו בתור הבית שלכם. אנחנו מרגישים זכות גדולה על השנים האלו ביחד. אנחנו אוהבים ומעריכים כל אחד ואחת מכם, ומקווים שתמיד תדעו לנתק את הנפרד ולהפגיש את ה"ביחד". כי מה לעשות, אין כמו חברי ילדות...

אז נתחיל מפרידה. להיפרד מבית ילדים זה לא באמת להיפרד, אתה לא נפרד מילדים, במיוחד לא כאלה שנכנסו לך ללב.

באחת השיחות שלנו הבנו את המשמעות של מה הוא בית הילדים עבורנו ומה אנחנו בתור "משפחה" ומה הוא בית ילדים עבורם, והמילים שכתבה אחת הבנות בעקבות השיחה מסכמות את הכול בתמציתיות (כמובן שקיבלנו אישור לפרסם הודעה זו ועל כך תודה, על האישור וגם על ההארה): "חשבתני על מה שדיברנו, עשיתם עבודה ענקית, זה נקרא הצלחה. לא הערכנו את זה מספיק. כשהחלטתי שאני מוותרת על להיות בתוך השבט, בקבוצה שאני באמת חלק ממנה, וליצור לי את החברה במקום שונה – חברה משלי. פחדתי שלא יהיה לי לאן לחזור וידעתי שאני מוותרת רשמית על הבית. ואתם לא נתתם לנו לעשות את זה. לדעתי אין מישהו אחד שיהיה כאן בשבת ולא יבוא אליכם כי הוא ירגיש לא קשור. לי אישית זה לא יקרה ולא קרה ואני ממש לא הערכתני את זה כמו שצריך, לא הקדשתי כלל מחשבה לעשייה שלכם סביב זה. זה נכון לכולנו – לכולנו יש לאן לחזור, לכולנו יש חוט מקשר לקיבוץ, לראש צורים, לבית שלנו, למקום שבו גדלנו והתחנכנו. לכולנו יש עדיין מקום לחזור אליו בקיבוץ. לא הערכתני את המקום הזה שלכם, אז תודה ענקית!

שלום כיתה א'

נרגשים וחוששים נלווה את ילדינו החמודים שעולים לכיתה א', ונאחל להם מסע טוב ומשמעותי בבית הספר:

ואמא כבר ניצבת שם
כמו יוכבד או מרים
בקני הסוף הרוח שר
מסע גדול מתחיל היום
כיתה אלף שלום (נעמי שמר).

נרדב לוי – אבישג ואלעד.	הדס נוימן – צביקי וטל.	אביגיל גרינוולד – רחלי וחנן.
נטע גן צבי – טל ונגה.	הלל שבות – ברק ורננה.	אביה ושדי – רביד וטל.
נילי נויברגר – מילי וחננאל.	טוהר ושדי – רביד וטל.	אוריאל דיטור – בת אל ואלעד.
ניצן טבול – יונתן וציונה.	טוב כהן – צוריה ויוחאי.	אוריה טהורי – דניאלה ואיתי.
עדי רון – אביב וליטל.	טל שוורץ – זהבית ועדי.	אוריה שינדלר – רעות ועידו.
עומר היימן – הדס ואייל.	יאיר שלום נתיב – אושרת ומשה.	איתן גרינוולד – אפרת וליאור.
רתם לחמי – אריאלה וצורי.	יגל רבס – נעמה וחיים.	איתן מילוא – דיתי ויאיר.
שירה ניר – אסנת ודוד.	יונתן טובי – שרון והראל.	אלה לוי – רינת ועמי.
שקד נוימן – טל ויונדב.	כרמל אמסילי – שירה ואורן.	אלירז איתם – הדס ואביחי.
תמר פיינגאלד – מלי ושמעון.	מיכאל שוורץ – שלומית ואבי.	גור אריה לוריא – יונית ויונה.
תמר קלצקי – טליה וחנן.	מעון תירוש – מימי ואבי.	דגן מור – יפעת ושלומי.
	מעין ושדי – אמיר ורעות.	דוד הרשקוף – מיכל ונתנאל.

סיכום שנת בת מצווה

בסיומה של שנה מיוחדת ועמוסה, משמח לראות עד כמה בנותינו גדלו והתבגרו ועד כמה הלימוד והעשייה בתוך קבוצת הבנות המופלאה, הייתה משמעותית לתהליך המעבר לגיל מצוות.

זאת ההזדמנות להודות לנעמה המקסימה על ההובלה, לחברותיי היקרות בצוות המתכנן – **שרה סקמסקי, מיטל רואש, סילבי לוי, דיתי מילוא, יעלי קרמר ואביבית אהרונף**, לגילי וידין על הובלת הפעילות לבניית הספסל, לאבות שתכננו את טיול האבות והבנות, ולהורי הבנות על שיתוף הפעולה והמילים החמות.

נאחל הצלחה לבני השבט בכניסתם לשנת בר המצווה ונאחל שגם עבורם תהיה זאת שנה משמעותית ומהנה. מזל טוב לכל הבנות שכבר חגגו ולא לה שעתידות לחגוג...

אנו נמצאים כעת בסיומה של שנת בת המצווה של בנותינו העולות לכיתה ז'. מערך הפעילויות בשנה זו תוכנן על מנת לאפשר לבנות להיפתח לנושאים שונים ומגוונים, וכל זאת לצד עבודה עימן על שיתוף, התנסות בקבלת החלטות והמעבר להיות נערות שמקבלות עליהן עול תורה ומצוות. את הפעילויות השנתיות ליוותה **נעמה ויסמן** המקסימה, שנענתה מייד לבקשתנו בליווי הבנות ועשתה זאת ביצירתיות, סבלנות והרבה הכלה.

הפעילויות לאורך השנה כללו פעילות אפייה לפינה החמה ושיחה על התנדבות, התנדבות משותפת להכנת ספסל ישיבה שימושי ביותר לכניסה לבית הכנסת, פעילות לקראת חנוכה

בנושא אור והייחודיות של כל אחת, שיחה עם **ברוריה רבינוביץ'** על **דסי** ועל השמחה, פעילות הכנת מסכות ושיחה על הסתרה לעומת חיבור פנימי, מפגשים בנושא דימוי גוף ונשיות עם מדריכה מטעם תוכנית עבודה שבגוף, ולקינוח זכו הבנות לטיול מהנה ומושקע עם האבות ופעילות סיום עם האימהות בגן הטרקטור.

ורד קייפי

יומיים בקיבוץ רמת השופט כחלק מפרויקט בר ובת מצווה

אורח חיים דומה אך שונה. אפרת סיפרה לי כי עקב "רוויה" של הקיבוצים הדתיים באזור הצפון בתחום זה, לא נמצא לרמת השופט קיבוץ שיאמץ אותם, ולכן פנו אלינו. לא פשוט וברור מאליו הדבר של קשר בין קיבוץ שמו"ץ – שומר צעיר – לקיבוץ דתי, ועוד **מאחורי** הקו הירוק. גם אם לכאורה יש דמיון וחיבור, מתחת לפני השטח לא תמיד כולם שם היו מרוצים... לאחר שכנועים, הפצרות והכנות רבות הוחלט שהם מגיעים לכאן אבל באוטובוס ממוגן ירי, עם ליווי צבאי, בכדי להרגיע את החוששים.

לשבת הגיעה קבוצת הורים וילדים. במהלך השבת התארחו ההורים והילדים, אפילו לא הורים וילדים יחד – הם עורבבו בין המשפחות, אצל שכבת ו' של בני ראש צורים. יש לציין כי נרשמה חיבה הדדית מיידית ונרקמו קשרים

שכבת ו', ראש צורים. הורים מלווים:

מיכל ויסמן: מארגנת על, אחראית סופר מטוקטקת ואמא מלווה.

זאב מאירסון: אחראי מטעם האבות, דואג לאוכלי ללא-גלוטן ואבא מלווה.

ואנוכי: קיבוצניקית לשעבר, חסרת יכולת השתלטות על נוער, ו...אמא שעושה פדיחות.

לפני מספר חודשים התארחו בראש צורים למשך שבת שלמה קבוצת נרקיס – כיתות ו' מקיבוץ רמת השופט, אשר שוכן באזור יקנעם – רמות מנשה, כחלק מפרויקט שנת בר המצווה שלהם.

בקיבוצים שאינם דתיים יש ככל הנראה מסורת של קשר עם קיבוץ דתי בשנת בר המצווה, הכולל אירוח הדדי והכרה של

חברתיים, בעיקר בין הבנות לבנות ובין הבנים לבנים. נו, בכל זאת מתבגרים...

לדבריהם הם נהנו משבת נינוחה ונטולת פלאפונים, מסעודות השבת מסביב לשולחן, מה"טקסים" המעניינים, ובעיקר מהתחושה שאפשר לאכול בצוותא בלי אביזרים ניידיים כאלה ואחרים שמפרים את ארוחת השבת... לאחר השבת המוצלחת הוחלט על ביקור גומלין שיצא לפועל לפני כחודש, בימים חמישי ושישי, במסגרת פעילות שנת בר ובת המצווה. ואם אתם חושבים שיומיים זה לא מספיק לכלום, אתם טועים!!!!

קיבוץ רמת השופט דומה במאפיינים מסוימים אלינו – גם הוא קיבוץ שעבר/עובר הפרטה, גם בו יש שכונת הרחבה משגשגת

ומגוון רחב של אנשים שבאו לגור ביישוב כפרי, אבל גם אפשר לטעום את טעם הקיבוץ. גם בו יש בני משק שנישאו לאנשים מבחוץ וחזרו למשק לבנות בו את ביתם. גם בו התושבים יכולים או צריכים להיכנס לחברות בקיבוץ, וגם בו בעצם יש ישן ליד חדש – האזורים הישנים מול החדשים של ההרחבה, וגם הוא שוכן על הר ויש נוף משגע וקרבה למעיינות ונחלים...

עם נחיתתנו בקיבוץ הובלנו אחר כבוד ל...חדר האוכל. או יותר נכון, למה שנשאר ממנו.

מבנה עצום ומתוכנן בצורה מעניינת, נטוש כמעט כולו פרט לאולם הלאקטן שבו אכלנו.

הם דאגו לנו מאוד, וארגנו אוכל כשר מקייטרינג בקיבוץ מעניתי. אכלנו בכלים חד פעמיים וכל דבר שיכול להיות בו חשש כלשהו, מייד רצו והביאו לנו חד פעמי. מקסים! ישנו במעין אכסניה, ובה חדרים ומטבח, המשמשת כמקום אירוח לחיילים בודדים.

לכל פעילות שאורגנה הצטרפו 3-4 הורים מלווים! בתכנון המקורי היינו אמורים להגיע לטיול ב"עין ריחניה" שזוהי נביעה לא קטנה ליד מושב עין העמק, אולם למרבה הצער התברר כי עקב שאיבה או חורף שחון הנביעה יבשה, ונאלצנו להסתפק בטיול ל"עמק האולמוסים" אשר נמצא מתחת לקיבוץ.

למרות הבטחות לטיול ליד נחל, לא זכינו... היה שם נחל, שמענו אותו, אבל לשכשך רגלים... המממ לא הצלחנו. היה קצת חם ויבש ומתיש, אבל לבסוף הגענו ל"עמק הזיתים" המקסים שהוא "סוג של גן-הטרקטור" פרטי של הקיבוץ. מתחם מלא עצי זיתים, זרוע בכל מתקני המשחקים הלא-תקניים של הקיבוץ של פעם; נדנדות, צמיגים ועוד... גם טרקטורים ישנים היו שם, ואפילו משהו שאין לנו – תותח ישן!!!! לאחר הביילוי המהנה שם, זכינו לטיול טרקטורים משודרג מסביב לרמת השופט, אין מה להגיד – מקום יפהפה, שווה לבוא בחורף או באביב.

בערב ארגנו לנו מדורה ופעילות תרבותית מטעם מיכל ויסמן, הילדים ישבו מסביב למדורה ואנחנו התפנינו לשוחח עם

ההורים שהיו שם. אחת האימהות סיפרה לי שהיא בת רמת השופט, כי אימה הייתה מרצה לתנ"ך במכללת אורנים ומורה שנים רבות בתיכוני הסביבה, והיא נלחמה רבות כדי שיוקם בית כנסת בקיבוץ (שומר צעיר, אמרנו... זוכרים?). לצערה אימה נפטרה בטרם הוקם בית כנסת, אבל היא מקווה מאוד שעכשיו בשל ההרחבה החדשה, יהיה לחץ ציבורי להקים בית כנסת. תאמינו לי, הופתעתי...

הם שמחו לגלות שאנחנו מאוד דומים בהרבה דברים, אם כי את הדעות הפוליטיות שמרנו לעצמנו, כי באמת זה לא היה הזמן או המקום להעלות את זה לשיחה. שמענו על כך שבשנת בר המצווה הם נוסעים ליום לעיר הגדולה – חיפה, לתרגל נסיעה באוטובוס וקניות בחנויות שהן לא מרכולית... יש גם נסיעה למצדה, שלמיטב הבנתי היא ממש גולת הכותרת של השנה הזו. לאחר לילה לא שקט – כי לך תרדים 30 מתבגרים בחופש... הצלחנו לקום לבוקר יום שישי שגם הוא היה גדוש פעילויות. רמת השופט הוקמה בשנת 1941, ולכן יש בה מבוגרים רבים שזוכרים (!) את ההיסטוריה. היינו

במוזיאון שכולל בתוכו את הממצאים הארכיאולוגיים מהאזור – אבני צור שחודדו לרמחים, כדים עתיקים, וכן ציוד מימי "אנו באנו" כמו שאומרים – פרימוסים, כלי אוכל ישנים, כלי נשק ואפילו אזעקה ישנה. סיפור קטן ומעניין הקשור לגוש – כאשר עלו לקרקע ברמת השופט החלוצים פגשו רק אבנים בכל מקום, והתחילו לחצוב ולסתת מהן אבנים לבתים. לאחר זמן מה הגיעה אליהם משלחת מ... כפר עציון דאז, שבאו לראות וללמוד איך בונים בתים מאבנים שנחצבו בהר. ערכנו סיור בספרייה הנעימה, וראינו סרט מרגש שמנציח את נופלי הקיבוץ במלחמות ישראל. ואז – "הכי כיף" לפי הילדים – נלקחנו למעין מוזיאון אספנות של שמעטס אינסופיים. איש בשם אורי סביר פשוט אסף בשקדנות את כל מה שהוא מצא: מכונות כתיבה, מצלמות ישנות, טלפוני חוגה, פטיפונים, פינת נגרות של פעם, תנורים, כלי בית ועוד ועוד. במוזיאון הזה היה מותר ואף רצוי לגעת... מקום בילוי מומלץ! אין לכם מושג כמה זה מצחיק לבקש מילדי הסמרטפון בשנת 2017 לחייג בטלפון חוגה... הם קיבלו ציון נכשל...

לסיום הביקור ערכנו ארוחת סאג' חגיגית, הכנו המון בצק והצלחנו אפילו להשחיל כמה מילים על הפרשת חלה והסבר על המצווה. גם הפעם בשיחות עם ההורים עלה עניין הקשר בינינו לבינם, והצענו אולי לקיים בשנה הבאה איזשהו טקס הכולל הנחת תפילין משותפת ואירוח. היות ולא ברור אם הבנים בקבוצתם ירכשו תפילין, חשבנו כי זה יכול להיות דבר חשוב להכיר את המצווה לבנים. נרשמו תגובות חיוביות ביותר להמשך הקשר בינינו...

היה ביקור אינטנסיבי ומהנה, ונוצרו קשרים משמחים ויפים. אני ממליצה בחום לקבוצת בת המצווה בשנה הבאה לארגן פעילות משותפת.

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת בלנק

היא

רעות לבית גוטמן, בת
28. גדלה באלון שבות.
בת שבט נצח בסניף
אלון שבות.
עובדת כמורה לאומנות
באורות עציון בנים
באפרת.

אוהבת:
לבשל.

הוא

שמחה, בן 28.
גדל בשכונת קטמון
בירושלים.
סטודנט לביוטכנולוגיה
בהדסה.

אוהב:
לקרוא.

ילדים זה שמחה
שבות (3).

מיקום ביישוב:
מתחת ללביאה ומוטי כהן.

גרנו בעבר:
מתחת למשפחת שאול ובאלעזר.

1. מה היה הגורם המרכזי להחלטה לגור בראש צורים?
חיפשנו יישוב שבו קהילה מחבקת ומצאנו ובגדול!
2. מה המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ לבית)?
גן הטרקטור.
3. מה הדבר הכי מוזר שאי פעם בישראל?
דג בטחינה.
4. חיה שלעולם לא תגדלו?
שום חיה! רעות לא אוהבת חיות.
5. ספר או סרט? שמחה – ספר. רעות – סרט.
6. הליכה על שפת הים או על הליכון מול הטלוויזיה?
הטלוויזיה?
- שמחה – הליכה על שפת הים. רעות – הליכון מול הטלוויזיה.
7. קולה או מים שמחה – קולה. רעות – מים.
8. סטייק או לזניה?
- שמחה – סטייק. רעות – סלט שווה.
9. חליפת טוקסידו או טי שרט?
- שמחה – טי שרט. רעות – הכי יפה כשנולד לך!
10. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
אנחנו נשמור את זה בסוד.

משפחת לוי

היא

הוא

סילבי לבית חזן,
בת 44.
גדלה בבריסל
(בלגיה) ובירושלים.
בת שבט עצמאות
בסניף רמות.
עובדת בחן נריה.

אוהבת:
לצאת החוצה.

איל, בן 47.
גדל בבית הכרם
בירושלים.
בן שבט אלעד
בצופים.
עובד בזיהוי פלילי.

אוהב:
להיות בבית.

ילדים זה שמחה

אליאב (18), אוריה (16), אמיתי (14), טל (12), עדי (10), אסף (5).

מיקום ביישוב:

רחוב אודם, מול הבקוקייה.

גרנו בעבר:

במגדל עוז ובקיבוץ צמוד למשפחת ברנט.

בפרס שם התגורר בשנותיו אלו, ולחלום יחד על
העתיד שבו תמונה עדכנית של משפחתי
המצומצמת והמורחבת. אבא זכתי!
הדמות השנייה היא אבא של איל, שלא זכיתי
להכיר. לשמוע את קולו, את צחוקו, להריח את
ריחו, לשמוע מה יש לו לומר על איל ובכלל...
נהיה כבוד קצת...

5. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב?

ארה"ב עם שאנטי של המזרח.

6. אוכל ביתי או אוכל קנוי?

איל – הדגים המרוקאים של אשתי בערב שבת.

סילבי – אוכל של אמא!

7. חליפת טוקסידו או טי שרט?

טי שרט.

8. קיץ או חורף? אין על הריח של הגשם הראשון.

9. סמארטפון או טלפון קווי? סמארטפון.

10. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו

עליכם...

איל – כשהיה לי אופנוע שטח הייתי אוהב לרכוב

ולצרוח בקולי קולות שירים ישראליים...

סילבי – ולי היה חבר עם אופנוע ☺.

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
איל – שונא מתנות יחיה. סילבי – מה שיוצא אני מרוצה!
2. אם הייתם בונים את בית חלומותיכם באיזה חדר הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם?
איל – רק בחדרי המוח.
3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם?
מדיח הכלים שלא עובד...
4. דמות שאיתה היית רוצה לעשות חברותא? למה?
איל – הרב אריה לוין... כי זוהי דמות שכה נמשכתי אליה בילדותי מבחינת עשיית החסד ברגישות האדירה לזולת והעזרה ללא תנאי.
סילבי – אקח שתי דמויות ושתייהן אבות.
הראשון הוא אבא שלי ז"ל כשהיה צעיר... אבא שלי נפטר לפני 3 שנים כשהיה כמעט בן 96 (!).
בשנותיו האחרונות היה דמנטי. כך שגם כשהיינו נפגשים הפגישה לא הייתה ממוקדת ומבינה את המציאות... אבי התחתן בגיל 42 ואני הילדה החמישית במשפחה, ככה שאבא צעיר מעולם לא היה לי. הייתי רוצה לשבת עם אבא שלי כשהיה צעיר, בשנות העשרים – שלושים שלו, בבית קפה

רענון הלכות ווטסאפ

ונניח שקיבלתם סרטון מצחיק, בדיחה או שיר מרגש, אנא התגברו על הצורך המיידי להפיץ בכל הקבוצות שלכם וחשבו רגע – אם קיבלתם את זה מקבוצה אחרת, סביר להניח, בגלל חוק הדתיים השלובים ועוד כל מיני סיבות, שלא תהיו הראשונים שמעבירים את זה. אגב, זאת המשמעות של הביטוי "רץ בווטסאפ".

6. נניח שקיבלתם הודעה על "עזרה דחופה" או "נא להעביר בכל הקבוצות, לא לשבור!" (מה קשור לשבור ???): ברור שאתם אנשים טובים אבל פייק ניוז יש גם בווטסאפ, אז תבררו לפני שאתם מעבירים הלאה, ואת טוב ליבכם תפיצו בעזרת הודעת "לא רלוונטי" או "נמצא בשלום", ותגאלו את כולנו מחרדות קיומיות.
נ.ב: מי שיש לו סוג דם O, שיבושם לו.

7. שלחתם הודעה וראיתם שני V לא כחולים? אל תשלחו מייד – "?" או "נו?". יש חצופים שלא מחוברים לטלפון 24 שעות ביממה. שלחתם הודעה וקיבלתם שני V כחולים? אל תשלחו מייד – "?" או "נו?". יש חצופים שכן מחוברים לטלפון 24 שעות ביממה אבל מסננים אתכם. קצת אינטליגנציה חברתית בבקשה.

8. עשה ואל תעשה בשימוש באייקונים ואימוג'ים:
א. אם אין מילים שיכולות לבטא את הרגשתכם השתמשו באייקונים, אבל כאלו שברור גם לכם מה הם אמורים לבטא לעזאזל! (סליחה, אייקון של ידיים מתחננות).
ב. אל תשתמשו ביותר משלושה אייקונים בהודעה אחת, זה לא סיפור לילדים בכיתה א, אנחנו יודעים לקרוא גם מילים.
ג. אל תשתמשו בשני אייקונים הסותרים אחד את השני, אמביוולנטיות ומורכבות תשמרו לפסיכולוג.
ד. אל תשתמשו באייקונים של מאכלים, כי אי אפשר לדעת אם זה באמת כשר וזה לא באמת מוציא את העיניים, אז עדיף שתשלחו תמונות אמיתיות. בעצם עדיף שלא.
ה. כשאתם משתמשים באייקונים של איברי גוף שונים או של פרצופים, הווטסאפ מבקש מכם לבחור גם את צבע עורו של האיבר או הפרצוף. בחרו את הצבע הכי כהה. אפליה מתקנת זאת לא רק סיסמה.
ו. רוצים להשתמש באייקון מסוים אבל אתם לא מוצאים אותו? חפשו במקום הכי פחות הגיוני, כאילו מה הקשר בין ירח וכוכבים לבין חיות? או איך כלי נגינה ופלטת צבעים קשורים לספורט? לאלוהי הווטסאפ הפתרונים. טוב, אולי גם למירי רגב.

**קראתם עד כאן?
תקראו שוב,**

כי אתם בטוח עושים את כל הטעויות שהזכרתי.

איך אני יודעת?

כי גם אני עושה אותן.

1. צורפתם לקבוצת ווטסאפ חדשה, ברכותיי, אייקון של זר פרחים.

ישנן שתי תגובות אפשריות:

א. "ישששש אני בפנים!"

ב. "אוי לא! עוד קבוצה?"

אם תגובתכם היא אפשרות א, אל תיראו נלהבים מדי. חכו שעה, טוב במצבכם – דקה, ואז כתבו תודה לזה שינהל את החיים שלכם מעכשיו, כלומר למנהל הקבוצה. אם תגובתכם היא אפשרות ב, מהרו להשתיק את הקבוצה ל-100 שנה או החליפו מספר טלפון.

2. צורפתם לקבוצת ווטסאפ חדשה, שוב ברכותיי, שני אייקונים של זר פרחים, בפעם השלישית אייקון של גלידה. שם הקבוצה ו/או התמונה לא מוצאים חן בעיניכם? הרכינו ראש, אל תתנשאו ותחליפו את השם ו/או את התמונה. היו פה אנשים לפניכם. זאת לא הקבוצה של אבא שלכם, אלא אם כן זאת כן הקבוצה של אבא שלכם, להלן "הקבוצה המשפחתית". בקבוצה המשפחתית סולחים על הכול או שפותחים קבוצה משפחתית נוספת בלעדיכם.

3. צורפתם לקבוצת ווטסאפ חדשה, ברכותיי שוב, ציפיתם לשלושה אייקונים של זר פרחים אבל במקום זה קיבלתם אייקון של גלידה וסמילי קורץ (הדברים הבאים מתאימים גם לחברים ותיקים בקבוצה). ישנתם שני"צ או התעוררתם מאוחר ומחכות לכם באחת הקבוצות 112 הודעות, במקרה הטוב? אל תכתבו את ההודעה הבאה:
"וואו, 112 הודעות, היה פה שמח כשישנתי". למה?
א. כי באמת היה שמח בלעדיכם – תסיקו מסקנות לבד.
ב. כי אין צורך לספר שישנתם, זה לא מוסיף לכם נקודות חיבה, סמילי ירוק מקנאה.

4. תמונות:

אל תשלחו תמונות לא הכרחיות כמו:

- מספר הקילומטרים שרצתם, ועוד במסלול שאתם המצאתם + תמונה שלכם בטייץ כשברקע פסגתו המושלגת של הקילימנג'רו. למה?
- א. כי לא זאת המשמעות של הביטוי "רץ בווטסאפ".
- ב. סמילי ירוק מקנאה.
- התמונות של הילדים שלכם חמודות רק בעיניכם, וכנ"ל הילדים עצמם ודי לחכימא ברמיזא.
- תמונות של אוכל שהכנתם והשקעתם בו המון. אלא אם כן אתם מתכוונים לשלוח גם את האוכל ולא רק את התמונה.
- קיבלתם תמונות כנ"ל? שלחו מייד גם תמונות משלכם, אתם לא פראירים.

5. נניח שאתם חברים בכמה קבוצות (אם קראתם עד כאן והנהנתם בזמן הקריאה, סביר להניח שכמות הקבוצות שבהן אתם חברים ירדה במידה ניכרת).

לא נכנעים לחום !!

3 כפות שמנת חמוצה.
1 1/2 כוסות עוגיות שוקולד (או אוריאו) שבורות גס.

אופן הכנה:

מקציפים בקערת מיקסר שמנת מתוקה, אבקת סוכר ותמצית וניל עד שמתקבלת קצפת רכה (לא להקציף לקצפת נוקשה).
מוסיפים שמנת חמוצה ושברי עוגיות ומקפלים פנימה במרית.
יוצקים לתבניות הארטיקים ומעבירים למקפיא ל-4 שעות לפחות.

לא משנה מה גילכם, המתכון הפשוט הזה הוא התחליף הביתי המושלם לגלידה התעשייתית, וזמן ההכנה הוא קצת פחות מ-10 דקות.

ארטיק קרם עוגיות ביתי:

מצרכים:

1 גביע (250 מ"ל) שמנת מתוקה.
3 כפות אבקת סוכר.
1/2 כפית תמצית וניל.

סימנייה

יעקב דרורירנבאום

קופסת הצרות – פרק יא

יגאל התכופף וגישש מתחת לספסל. כעבור כמה רגעים הוא הזדקף בקריאת ניצחון, והראה לגבי את החבילה שמצא. היא דמתה בגודלה ובצורתה לחבילות הקודמות והייתה עטופה כמותן.
הם כמעט יצאו מבין הפסלים הצפופים בדרכם חזרה למכונית כשראו שני אנשים עוטי חליפות בוחנים את המכונית בעניין. גבי ויגאל נבלמו מייד על מקומם.

"קפה?"

פרופסור מיכאל הזדקפה מעל עבודתה והתמתחה. היא הגיעה לביתו של עמיתה וחברה – איתן – לפנות בוקר ועבדה מאז כשעתיים ללא הפסקה במעבדה שבמרתף הבית. היא הנהגה, התרחקה מהשולחן ולקחה בתודה את הספל שאיתן הושיט לה.

איתן הביט בסקרנות לעבר השולחן. "אולי עכשיו את רוצה לספר לי מה יש לך שם? לא שאני מתלונן, אבל בהתחשב בשעה שהגעת בה אלי, זה צריך להיות משהו ממש חשוב." היא לגמה קצת מהקפה ונאנחה. "זה משהו שנראה טוב מכדי להיות אמיתי, אבל כל הבדיקות שערכתי עד כה מראות שהמצאים אותנטיים."

"טוב", אמר. "אם תרצי עזרה אני מוכן ומזומן." היא היססה לרגע אך לבסוף נענעה בראשה. "האמת היא שהשברים האלה סיבכו את חברי ואותי בצרות, יש כמה אנשים מסוכנים שמנסים להניח עליהם את ידם." הוא פתח את פיו להגיב, אך היא עצרה בעדו. "אני יודעת שאין סכנה שתמנע ממך לחקור ולגלות אמיתות, אבל אני מוכנה לגרור עוד אנשים יקרים לי לסבך הצרות הזה."

בפרקים הקודמים: קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, מתמודדים עם רמזים מעורפלים ויריבים עיקשים. במהלך החקירה החבורה התפצלה, מכוניתו של מר שני התהפכה, שאר החברים מצאו את החבילה הבאה שהשאיר הסב, וכעת החיפוש ממשיך...

קרני שמש ראשונות בצבצו בינות הבניינים כשגבי ומר שחור נכנסו לכיכר צפיר, הידועה יותר ככיכר החיקויים. המקום היה שומם מאדם והצליל היחיד שנשמע בו היה המיית היונים המשכימות קום.

"אני לא מבין מדוע נסענו לכאן בדרך כל כך ארוכה", אמר גבי כשפסעו בין הפסלים הממלאים את הכיכר. "יש דרך פשוטה וקצרה מבית החולים לכאן, מדוע נסענו ברחובות צדדיים?" "מפני", אמר יגאל בזמן שתר במבטו את הכיכר, "שהיינו צריכים להיפטר מהצל הלארצותי שנדבק לאחוריים שלנו מרגע שיצאנו מבית החולים."

"מישהו עקב אחרינו?", השתומם גבי. "בכלל לא שמתי לב לכך."

"אם כך, מזל שאינך בעסקי החקירות", אמר יגאל. הוא צמצם את עיניו בכיוון אחד מצדי הכיכר ושם פעמיו לשם. "זה היה המעקב המקצועני החובבני ביותר שראיתי מזה שנים." הוא נעצר וכחכח בגרונו.

"וכעת", הוא פרש את ידיו בפני הקהל הדומם. "גבי, פסליי ופסילותיי, אני מציג בפניכם את 'האיש החושב'!". הפסל הכהה ישב על ספסל אבן כבד ולא נראה מוטרד כהוא זה מן היונה שנעמדה על ראשו.

גבי חשב שהוא נראה יותר מנומנם מאשר חושב, אבל נמנע מלציין זאת באוזני מר שחור.

"בסדר", אמר וחיך. "אבל אם את מתחרטת, אני עובד היום מהבית".
לאחר שהוא יצא, היא קרבה שוב אל השולחן, עמדה והביטה בשברים.
לאחר רגע או שניים, היא שלפה כמה דפים ועט, התיישבה והחלה לתרגם.

לא נראה שהאנשים בחליפות הבחינו בהם. גבי ויגאל החליפו מבטים ובשקט בשקט החלו לסגת אל תוך הכיכר. הם הגיעו לצד הנגדי של הכיכר ועצרו לבחון את הרחוב. לבסוף יגאל היה מרוצה וסימן לגבי לעקוב אחריו. הם נבלעו בתוך רחוב צדדי והחלו להתרחק מהכיכר בריצה. הם הגיחו לרחוב מרכזי יותר ועצרו להסדיר את נשימתם. "מונית?", הציע גבי. "אוטובוס", נענע יגאל בראשו והצביע על תחנה קרובה. הם התיישבו על הספסל בתחנה, יגאל בוחן בחשדנות את הרחוב מסביבם וגבי בוהה בסתמיות מהורהרת במפת העיר התלויה על דופן התחנה. לפתע הוא קפץ על רגליו כמוכה ברק. "מה קרה?", קפץ יגאל גם הוא וניסה להביט לכל הכיוונים בבת אחת.

ילדים ונוער:

ילדי בית העץ מבצע חורשה – רן כהן אהרונוב: מי לא חלם בילדותו להשתייך לחבורה הרפתקנית הנפגשת בבית עץ? איזה ילד לא רוצה שאבא יבנה לו בית עץ, מקום משלו שאליו יוכל להזמין חברים? ואיך מחברים בין החלומות והפנטזיות של ילדים ל"עולם המבוגרים"? לערן, מאיה ויואב יש בית עץ משותף, שלהם ורק שלהם מאז שהיו קטנים. זהו המקום שבו הם נפגשים, מדברים, שמחים, עצובים, שרים, משתוללים, רבים ומתפייסים. עכשיו נודע להם שבית העץ בסכנה והם חייבים לפעול, ומהר. אבל איך מצילים עץ?! שלא לדבר על חורשה שלמה...?

קליידוסקופ – חוה ניסימוב: חפץ אחד מלווה את אווה במהלך השנים מימי הגטו ועד עלייתה ארצה: הקליידוסקופ שקיבלה מבן דודה ביום הולדתה החמישי, שחל בסמוך לתחילת המלחמה. ההתבוננות בחור העגול שבגליל הקרטון – 'בן דודי' אומר שזו אמריקה בפנים. הוא אומר שבאמריקה טוב ואצלנו

"תראה", קרא גבי וניגש בצעד מהיר אל המפה. "פה", הוא נעץ אצבע בנקודה במזרח העיר, "זה הבית של פרופסור מגן, היכן שמצאנו את החבילה הראשונה". הוא נעץ את אצבעו בנקודה שנייה, הפעם בצד המערבי של המפה. "כאן נמצא המוזיאון שבו סבא השאיר את החבילה השנייה, וזאת", הוא דקר נקודה שלישית בצפון העיר, "כיכר החיקויים". "בסדר...", ניסה יגאל להבין לאן הוא חותר. "מה הנקודה שלך?"

גבי מתח קווים בין שלושת הנקודות, יוצר משולש באבק שעל פני המפה.
הוא הצביע על מרכז המשולש, "אני חושב שזאת הנקודה שלי".
הוא הוציא מכיסו את המכתב שהפרופסור שחזרה עבורו, "סבא שלי כתב על 'מרכז המשולש', אני חושב שלכך הוא התכוון".
"המממ", יגאל שקל את הדברים, "אנחנו נצטרך מפה מפורטת ומדויקת יותר. עבודה טובה גבי".
הוא טפח לגבי על השכם ועמד לשוב לספסל כשהאוטובוס הגיע לבסוף.
האוטובוס היה מלא להפגיע, בהתחשב בשעה המוקדמת, ואיש מהם לא הבחין בדמות שחמקה פנימה מבעד לדלת האחורית.

רחלי אבלמן

רע' – מאפשרת לילדה הקטנה להיזכר בכל הטוב שהיה לפני המלחמה, בשלווה, באוכל הטעים של סבתא ובמשחקים ברחוב. החפץ הקטן שהילדה איננה מניחה מידה נעשה עם הזמן לעוגן המייצב את חייה; הקליידוסקופ לא רק מציג לעיניה תמונות של שגרה שפויה, אלא גם מאפשר לה לעבד את חוויותיה ולעדן אותן למראות מנחמים, ולשקוע במשחקי דמיון המרחיקים אותה מן המציאות הקשה. ככל שמחמירות הטלטלות כך מתרחב הדיאלוג הדמיוני עם העולם המופלא שבתוך הקליידוסקופ; אבל גליל הקרטון מספק רק אשליה, ואל הנפלאות שהוא מציג – כמו לחיים טובים בזמן מלחמה – אפשר רק להשתוקק ולהתגעגע.

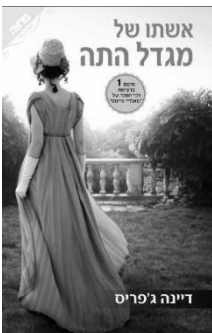

לעצור את הסיפור לפני שיופץ באינטרנט ויהרוס את חייו של השופט. לניק יש 48 שעות כדי לפרק את הפצצה המתקתקת הזאת ולהוכיח שהסיפור מצוץ לחלוטין מן האצבע. אבל כאשר העניינים מסתבכים והגופות מתחילות להיערם, הוא מחליט שעליו לרדת לחקר העניין ולגלות מי עומד מאחורי המזימה הסבוכה לפני שעוד אנשים ייפגעו.

הילדה – פיונה ברטון: כשפיסקה קצרה בעיתון חושפת טרגדיה בת כמה עשורים, רוב הקוראים מביטים בה בחטף ומדפדפים הלאה. אבל שלוש נשים שאינן מכירות האחת את השנייה, אינן מסוגלות להתעלם מהדיעה הקצרה. בשביל אישה אחת, זוהי תזכורת לדבר הנורא ביותר שקרה לה. לאישה אחרת, זו אזהרה שסודה האפל ביותר עומד לצאת לאור. ולשלישית, עיתונאית, זהו הרמז הראשון במרדף אחר גילוי האמת. קולה של הילדה עומד להישמע.

אשתו של מגדל התה – דיינה ג'פרס: גוונדולין הופר בת התשע־עשרה יוצאת לחיים חדשים. היא מפליגה בספינת קיטור מאנגליה לציילון כדי להתאחד עם הגבר שלו נישאה בנישואי בזק. אך לאכזבתה, בעלה הטרי לורנס נראה מרוחק ועגמומי ושקוע רובו ככולו בעבודה. גוון הסקרנית ומלאת החיים מגיעה אל ביתה החדש והמפואר, השוכן בלב מטעי התה שמהם עושה בעלה את הונו, ומגלה משרתים מסתוריים, דלתות נעולות וארגזי מטען מאובקים הצופנים בחובם רמזים על אירועים מן העבר שמישהו כנראה רוצה מאוד להסתיר. כשגוון נכנסת להיריון האושר מציף אותה ואת לורנס, ובני הזוג מצפים בקוצר רוח להולדת התינוק או התינוקת. אך כשהמייולדת מביאה אל היולדת את פרי בטנה, על האישה הצעירה להגיע להחלטה נוראה – החלטה שיהיה עליה להסתיר מבעלה בכל מחיר ואשר תשפיע על מהלך חייה לעולמים.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה.
נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א' רג' בשעות 15:45 – 17:30.
את האוכל והשתיה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים.
קריאה מהנה, מחכים לכם – ספריית ראש צורים.

סוס מלחמה – מייקל מורפורגו: בשנת 1914 עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, נמכר ג'ואי, סוסו האהוב של הנער אלברט נרקוט, לחיל הפרשים הבריטי ומוצב בחזית בצרפת. ג'ואי משרת בצבא הבריטי ואחר כך גם בצבא האויב הגרמני, והוא עד למראות הקשים ולתהפוכות הגורל שהם מנת חלקה של כל מלחמה. אולם אלברט אינו יכול לשכוח את ג'ואי, והוא יוצא למסע מסוכן על מנת להחזירו הביתה. סוס מלחמה הוא סיפור על חברות, פחד וגבורה בעת מלחמה, המסופר מבעד לעיניו של סוס המגלה את בני האדם בשעותיהם החשוכות ביותר וברגעים של אנושיות נדירה. זהו ספר חובה לצעירים ולמבוגרים גם יחד, הן בשל איכותו הספרותית והן בשל התמונה הייחודית שהוא מצייר, המתארת את אחת המלחמות הקשות בהיסטוריה. הספר המיוחד הזה יצא לאור בשנת 1982, ומאז תורגם לשפות רבות. בשנת 2007 הועלה בלונדון מחזה המבוסס על הספר, וזכה להצלחה מסחררת באנגליה ובארצות הברית. בשנת 2011 עלה לאקרנים סרטו של סטיבן שפילברג המבוסס על הספר.

סוגרים חשבון – נועה רום: כבר כשהן נכנסות לחטיבה, תום וג'רי מבינות שהן בצרות. כל מי שהן קיוו לא לפגוש – נמצא שם. בשנה שעברה, בכיתה ו', החבורה הזאת הרסה להן הכול. השנה הן קיוו שמה שהיה נשאר מאחור, ושהן יכולות לפתוח דף חדש. אבל כולם מסתכלים עליהן, וכולם מתלחשים, וכולם מתכננים משהו, ותום וג'רי חייבות לגלות מהר מה. תום וג'רי הן החברות הכי טובות כבר מכיתה א'. אז הן היו חדשות, מפותחות, ועזרו זו לזו לעשות את הצעדים הראשונים בבית הספר. עכשיו הן חדשות, מפותחות, ומבינות שרק ביחד יש להן סיכוי לעבור בשלום את חטיבת הביניים.

מבוגרים:

מחשבה פלילית – ג'וזף פיינדר: שמו הטוב של שופט בית המשפט העליון של ארצות הברית מצוי בסכנת הכפשה חמורה. הקריירה שלו עתידה להיהרס בשל כתבה שמכין אתר רכילות רבי-עוצמה המתמחה בהשמצת ידוענים ופוליטיקאים. הכתבת הראשית ערכה תחקיר מעמיק שבו היא מוכיחה כי השופט הנכבד השתעשע בחברת נערת ליווי יוקרתית, וזו מוכנה לספר את מעלליו מעל לכל במה אפשרית. חברו הטוב של השופט, אושיה וושינגטוני פני עצמו, נחלק לעזרתו ושוכר את שירותיו של ניק הלר, חוקר פרטי שמתמחה בסיוע לפוליטיקאים, לעורכי דין ואפילו לממשלות זרות, כדי

